

Bakırköy ve Sincan'dan sürgün edilen devrimci tutsaklara işkence

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde 1 Ağustos günü görüşe çıkarılmayan devrimci tutsaklar, görüş hakkının gaspına, kitap yasaklarına ve sohbet hakkının uygulanmamasına karşı eylem yaparak koğuşları ateşe verdi. Eylemin ardından devrimci tutsaklar gece yarısı Silivri 9 No'lu Hapishanesi'ne sürgün edilirken burada da işkence ile karşılandılar.

Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne zorla sevk edilen, aralarında TKİP dava tutsağı Onur Kara'nın da bulunduğu devrimci tutsaklar gardiyanlar tarafından zorla ring araçlarına bindirildiler. Hapishane koridorlarında yerleri islatan gardiyanlar, tutsakları sürükleyerek, tekme ve yumruklarla darp ederek ring araçlarına bindirdiler.

s.9

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 29
5 Ağustos 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Emperyalizme/NATO'ya muhalefetin yolu kapitalizme ve dinci-gericiliğe karşı mücadeleden geçer!

11

Düzenin iç krizine karşı, devrimci sınıf mücadelesi!

Bugün temel görev; asıl çelişki ve çatışmanın sınıf çelişkisi olduğu bilinciyle, biricik toplumsal güç olan işçi sınıfının mücadeleye seferber edilmesidir.

14

Tarih sınıfı iktidara, sınıfın öncülerini göreve çağırıyor!

İşçi sınıfının devrimci bir taraf olarak kendini ortaya koyabilmesi, gelişmelere karşı taleplerini, gücünü hayata geçirebilmesiyle mümkün olacak.

15

Kamu emekçilerine dönük saldırıları boyutlanıyor

Yapılması gereken, hukuksuz ve asılsız biçimde görevden uzaklaştırılan kamu emekçilerini fiili bir mücadeleye sevk etme çabası göstermek olmalıdır.

AKP'ye karşı mücadelede devrimci perspektif yaşamsaldır!

s.6

Türkiye'de dinsel gericilik - H. Fırat

s.12

Emperyalizme/NATO'ya muhalefetin yolu,

Kapitalizme ve dinci-gericiliğe karşı mücadeleden geçer

15 Temmuz darbe girişiminden önce dinci gericiliğin büyük şefi Tayyip Erdoğan'ın emperyalistler nezdinde kullanım süresi dolmuştu. ABD'ye yaptığı son iki ziyarette maruz kaldığı alçaltıcı muamele, bu durumun Obama yönetimi tarafından resmi ilanı gibiydi. ABD'nin darbe girişimi karşısında sergilediği tutum, durumda bir değişiklik olmayacağını işaretini verdi. Darbe girişimi sonrasında dinci iktidar adına yapılan açıklamalar ise efendi/uşak ilişkilerindeki gerilimi daha da arttırdı.

Batılı emperyalistlerin kendisine yeni kredi açmayacağını fark ettiği anda "kabadayılık" taslamaya başlayan dinci gericiliğin şefi, ABD'yi eleştiren vaazlara yöneldi. Şeflerinden işareti alan medyadaki dinci-tetikçi kalemşor takımı ise "ABD/NATO karşıtı" serbest atışa geçtiler. Bazı AKP'li bakanlar da bu koroya katıldılar. Bu "sahte kabadayılık" ayınları ABD/NATO karşıtlığından değil, emperyalist merkezlerin AKP'ye verdikleri desteğin sona ermiş olmasından kaynaklanıyor.

ABD/NATO KARŞITLIĞI, DINCI GERİCİLİĞİN HADDİNİ AŞAR

Dinin siyasallaştırılması, halkları dinsel/mezhepsel temelde parçalama planının bir parçasıdır. Bu planın patenti ise emperyalist/siyonist güçlere aittir. Türkiye'deki siyasal İslamcıların emperyalizme bağımlılıkları ise emsallerinden de belirgindir. 1960'lı yılların CIA projelerinden olan "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nde yetiştirilen günümüzün dinci gerici şefleri, emperyalizme sadakatlerini her alanda ispatlamışlardır. Gülen cemaatinin ABD'yi üs seçmesi de belediye başkanlığı döneminden beri Tayyip Erdoğan'a kırmızı halı serilmesi de tesadüf değil. 1,5 milyon Iraklı'nın katledilmesinden sorumlu olan ABD işgal ordusunun askerleri için dua eden T. Erdoğan'la müritlerinin safi kimse için bir

sır olmasa gerek. Emperyalist/siyonist güçlerin safında oldukları içindir ki Suriye'nin yakılıp yıkılması suçunun önde gelen faillerinden oldular.

Hal böyleyken ABD/NATO karşıtı laflar etmek riyakarlıktan başka bir şey değildir. ABD/NATO karşıtı laflar etmek, efendileri nezdinde kullanım süresi dolan uşağın hırçınlığından öte bir anlam taşımıyor. Dinci gericiliğin emperyalizme bağımlılığı ekonomiktir, siyasidir, ideolojiktir... Kısacası varlıklarını kapitalist/emperyalist sisteme borçludurlar. T. Erdoğan'ın "Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) eşbaşkanı benim" sözleri boşuna söylenmedi. Vurgulayalım ki, iliklerine kadar dinci, gerici, mezhepçi olan bir anlayış, doğası gereği ancak emperyalizme hizmet edebilir.

NATO MU AVRASYA MI?

Serbest atışa devam eden tetikçi kalemşor takımı, "Türkiye NATO'dan ayrılacak, Rusya ile yakınlaşacak, Avrasya kampına katılacak" tartışmaları da yürütüyor. Batılı emperyalistlerin darbe girişimi karşısındaki ihtiyatlı tutumları, Rusya ile İran'ın ise darbe girişimine karşı net bir tutum almaları, T. Erdoğan'ın V. Putin'le görüşecek olması gibi gelişmeler bu tartışmaların dayanağı diye sunuluyor. Bu gelişmelerin dinci iktidarla emperyalist efendileri arasındaki gerilimi arttırdığı bir gerçektir. Ancak ne emperyalistler Türkiye'den vazgeçiyor ne Türk sermaye devleti ve dinci gerici iktidar emperyalistlerle köprüleri atıyor.

Elbette Türk burjuvazisi de Rus burjuvazisi de iki ülke arasındaki ilişkilerin geliştirilmesini istiyor. Zira her iki sınıfın çıkarları bunu gerektiriyor. Ancak bunun NATO'dan ayrılıp Rusya-Çin-İran ekserine katılmakla veya Avrasyacı olmakla bir ilgisi yoktur. Başını ABD'nin çektiği emperyalist kampa bağımlılık stratejiktir. Rusya ile ilişkilerin ise belli sınırları var.

Nitekim Rus savaş uçağının düşürülmesinden sonra yaşananlar iki ülke arasındaki ilişkilerin sınırlarını da göstermiştir.

EMPERYALİZMİN İÇ DAYANAĞI KAPİTALİZMDİR

Türkiye'nin 1952'den beri NATO tetikçiliği yapması bir tesadüf veya kişilerin öznel tercihleriyle ilgili bir olay değil. Tersine, Türk burjuvazisinin belli oranda sermaye birikimi sağlayabildiği bir tarihsel aşamada yaptığı sınıfsal tercihin dolaysız sonucudur. Sermaye iktidarı o günden beri emperyalizme göbekten bağımlıdır; ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik vb. alanlarda kıble her zaman Washington'dur, IMF'dir, Dünya Bankası'dır, Pentagon'dur, CIA'dır, NATO'dur...

Böyle olması eşyanın doğası gereğidir. Burjuvazi ve onun devleti emperyalizmin iç dayanağı iken ABD, AB, NATO ise tüm kesimleriyle Türk burjuvazisinin sırtını dayadığı güç odaklarıdır. Bu ilişkiler Türk burjuvazisi veya dinci gericilik odağı AKP'yle sınırlı olmayıp, bağımlı kapitalist ülkelerin emperyalist merkezlerle ilişkilerinin temelidir. Bağımlı ülkelerin bu sınırları parçalaması, ancak güçlü, militan kitle hareketinin geliştiği koşullarda mümkün olabilir.

ANTI-EMPERYALİZM ANTI-KAPİTALİZMDİR!

Çağımızda tutarlı anti-emperyalist olmak ancak anti-kapitalist olmakla mümkündür. Kapitalizme karşı olmayan anti-emperyalist tutum da emperyalizmi meşru sayan anti-kapitalist tutum da tutarlılık ve samimiyetten yoksundur. Esas olan kapitalist emperyalizme ve bütün siyasi temsilcilerine karşı devrimci mücadeledir. İşçi sınıfının merkezinde bulunduğu devrimci bir toplumsal hareket geliştirilmeden ne kapitalizm belasında kurtulmak ne emperyalist hegemonyayı kırmak mümkündür.

Çağımızda tutarlı anti-emperyalist olmak ancak anti-kapitalist olmakla mümkündür. Kapitalizme karşı olmayan anti-emperyalist tutum da emperyalizmi meşru sayan anti-kapitalist tutum da tutarlılık ve samimiyetten yoksundur. Esas olan kapitalist emperyalizme ve bütün siyasi temsilcilerine karşı devrimci mücadeledir. İşçi sınıfının merkezinde bulunduğu devrimci bir toplumsal hareket geliştirilmeden ne kapitalizm belasında kurtulmak ne emperyalist hegemonyayı kırmak mümkündür.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/29 * 5 Ağustos 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Demokrasi nöbetleri”; gösterdikleri ve görevler

“Demokrasi nöbeti” adı altında yürütülen gerici gövde gösterileri devam ediyor. AKP hükümeti ve şefi Erdoğan sarsılan konumlarını tekrar güçlendirmeye çalışıyor. Diğer yandan da gerici emellerine ulaşmak için sürecin kendilerine sunduğu olanakları değerlendiriyorlar. Demagoji eşliğinde toplumun farklı kesimlerini etkilemeye, gerici düşüncelerini benimsetmeye çalışıyorlar.

Devletin ve önemli bir sermaye kesiminin bütün olanaklarının seferber edilmesine rağmen sokaklara çıkan insan sayısı Erdoğan ve AKP'nin beklentisinin çok altında kaldı. Bu olumlu bir durumdur. Fakat küçümsenmemesi gereken bir durumdur.

Olumlu yanı, AKP şahsında cisimleşmiş, gerici, rüşvetçi, sömürücü çıkar ve rant şebekesinin toplumun farklı kesimleri tarafından tartışmalı olmasıdır. Türkiye tarihinde eşi benzeri görülmemiş biçimde bütün baskı aygıtlarının gerici AKP ve şefi Erdoğan'ın emrinde ortak hareket etmesine rağmen bu böyledir.

Buna rağmen sokağa çıkan kesimler küçümsenmemelidir. Sokağa çıkan kitlenin belli bir kesimi radikal dinci-gerici bir güruhtur. Bu kesim sokaklardaki gösterilerde gerici düşüncelerini daha geniş kesimlere ulaştırma imkânı elde etmiştir. Düne kadar kendilerine mesafeli duran geniş bir kitleye de “vatan”, “millet” demagojisi eşliğinde gerici politikalarını taşımışlardır. Zikirli, tekbirli, selalı vb. gösterileri medyayı da etkin biçimde kullanarak toplumun önemli bir kısmı nezdinde meşru bir zemine oturtma konusunda belirgin bir mesafe almışlardır. Dinci-gerici temelde kendi kitlelerini radikalleştirme ve sokak hareketlerine müdahale becerisi kazandırma olanaklarını yakalamışlardır... Tehlikeli olan da budur. Bu kesimin dar bir grup olmasına rağmen etkileyecekleri geniş bir kesim vardır ve bu kesim algı operasyonlarıyla istenilen kiyama getirilmeye çalışılmaktadır.

Sokaklara çıkan kitlenin önemli bir kısmını yoksul kesimler oluşturmaktadır. Bu kesimin büyük bir kısmının okuma, araştırma alışkanlığı yoktur. “Vatan”, “millet” söylemleri harekete geçmelerinin en önemli etkenlerindedir. Neyi niçin yaptığını düşünmeyen kitleler, düzen içi gerici kliklerin iktidar kavgasının aleti olduğunun farkında değildir.

Yapılan yayınlar, konuşmalar, organizasyonlar kitlelerin şoven, milliyetçi, ümmetçi duygularına hitap ediyor. Farklı kesimler tek bir potada eritilerek ümmetçi, milliyetçi zihniyetin zehri ile sersemletilmek isteniyor.

Sokağa çıkan kitle içinde apolitik, lümpen kesimler belirgin bir yer tutmaktadır. Bu kesimin önemli bir kısmı gerici örgütlenmeler tarafından çabucak galeyana getirilebilmekte, vurucu güç olarak kullanılmaktadır. Medya kuruluşları ve örgütlü gerici kesimlerin oluşturduğu genel atmosfer bu kesimlerin harekete geçmesini sağlamıştır.

Rant ve çıkar çevreleri sokak eylemlerinde aktif rol almaktadırlar. Belediye-

den ihale alanlar, çeşitli devlet kurumlarıyla çıkar ilişkisi olanlar, AKP etrafında öbeklenmiş sermaye çevreleri vb. bütün olanaklarını seferber etmiş durumdadır.

Tarikatlar, cemaatler sokak eylemlerini fırsata çevirmişlerdir. Kendi etki alanlarını genişletmek ve gerici düşüncelerini daha geniş kesimlere yaymak için seferber olmuşlardır.

İlk günlerde mahalle baskısı, gerici odakların elindeki olanaklar vb. nedenlerle önemli sayıda insan eylemlere katılmıştır. İstemeyerek katılan kesimlerin inançsal kimliklerinden dolayı duydukları kaygı, işten atılma korkusu, belediye ve valilikten aldığı sosyal yardım, katılmalara yapılan darbe destekçisi muamelesi vb. gibi nedenler katılmalarında etkili olmuştur.

Toplumun önemli bir kesimi (eylemlere katılan kesimlerin bir kısmı dahil) AKP ve Gülen Cemaati arasında geçmişte kurulan çıkar ilişkisinin farkındadır. Bugünkü çatışmalarının gerici çıkar ve iktidar çatışması olduğunun bilincindedir. Farklı düzeylerde bunu tartışma konusu

etmektedirler. Fakat OHAL üzerinden estirilen devlet teröründen kaynaklı düşüncelerini rahat ifade etmekten çekinmemektedirler.

Bu tabloyu daha da uzatabiliriz, bu kadarı bile mevcut tablonun güçlü bir alternatifle dağıtılabileceğini gösteriyor.

GERİCİLİĞİN ETKİSİNİ DEVRİMCİ ALTERNATİFLE KIRABİLİRİZ!

Darbe girişimi sonrası yaşananlar güçlü bir devrimci alternatifin yakınlığını bir kere daha göstermiştir. Solun önemli bir kısmı bu süreçte “demokrasi” sevdalısı kesilmiş, sosyalist demokrasiyi toplumun gündemine sokmayı belirsiz bir zamana ötelemiştir. Düzenle bağlarını koparamamış sol hareketin içindeki burjuva demokrasisi özlemi bir kere daha açığa çıkmıştır. Bunun içindir ki çürümüş ve yıkılmayı bekleyen sermaye düzenini kurtarma görevinin bir parçası olmak için kolları sıvamışlardır. Bazı kesimler de hareketsizliği, gelişmeleri yorumlamayı ve izlemeyi tercih etmişlerdir. Bu da devrimci iddiasızlığın bir göstergesidir.

Kitlelere devrimci alternatif taşımak bugünün en acil görevidir. Sınıf devrimcileri kendi cephelelerinden bu boşluğu doldurmak için adımlar atmaktadırlar. Bu adımlar yetersiz ve sınırlıdır. Önümüzdeki süreçte daha güçlü adımlar atılmalıdır. Sınıfın devrimci programı kitlelere taşınmalı ve gerçek çözümün devrim ve sosyalizmde olduğu anlatılmalıdır. Güven veren bir sosyalist propaganda çalışması bugün gericiliğin basıncıyla hareketsiz kalan kesimleri devrimci politikalar ekseninde harekete geçirebilir.

KHK ile bakana ‘kapama’ yetkisi

Hükümetin OHAL ilanından sonra çıkardığı son KHK (Kanun Hükmünde Kararname) ile 45 gazete, 16 televizyon, 16 dergi, 3 haber ajansı ve 23 radyo kapatılırken basın ve yayın kuruluşlarının ilgili bakan kararıyla kapatılmasının da önü açıldı. KHK'ye göre sadece “terör örgütü” ile değil “milli güvenliğe tehdit oluşturduğu” ileri sürülen yapılarla irtibatın olması da kapatma için yeterli

sayılacak.

KHK ile “Milli güvenliğe tehdit oluşturduğu” tespit edilen yapı, oluşum veya gruplara ya da “terör örgütlerine” “aidiyeti, iltisakı ya da bunlarla irtibatı olan” özel televizyon ve radyolar ile gazete, yayınevi ve dağıtım kanalları ilgili bakan tarafından kapatılacak. Bakan bu konuda bir komisyon oluşturacak. Komisyonun önerisi ve bakan kararıyla ka-

patma kararı verilecek.

Yapılan düzenlemede “milli güvenliğe tehdit oluşturduğu tespit edilen yapı, oluşum veya gruplarla irtibatı görülmesi” kapatma için yeterli görülmesi keyfi kapatmaların önünü açtı.

Anadolu Ajansı ve TRT'den sorumlu olan Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş'un bu konuda yetkili olabileceği belirtiliyor.

'Demokrasi' masallarına karnımız tok!

Şu günlerde en çok konuşulan konu demokrasi. 15 Temmuz'dan sonra "demokrasiyi savunmak" adına, içeriğinde idam da istenen 'demokrasi' mitingleri düzenleniyor. Bu mitinglerde boy gösteren 'demokrat' güruh bir kadını "Neden açık giyindin, darbecisin, Fethullahçısın" diyerek darp ediyor, bir başka 'demokrat' güruh da Türk bayrağı tutmadı diye birini linç ediyor vb.

Darbe girişimi sonrası ilan edilen OHAL'le birlikte, darbe koşullarını aratmayan koyu baskı yöntemlerine tanık oluyoruz. Tabi ki bu da demokrasi için! Bir kez daha "demokrasi" kavramının baskıcı, faşizan uygulamalara kılıf olduğunu görüyoruz. Bu AKP için yeni değildir. Zira AKP dönemi boyunca, "ileri demokrasi" adı altında pek çok baskı ve zulüm politikası hayata geçirildi. Zaten "demokrasi amaç değil araçtır" diyen Erdoğan durumu özetlemişti.

Görüyoruz ki, 14 Temmuz'a kadar hak ve özgürlükleri için sokağa çıkan işçilere, gençlere, Kürtlere, kadınlara, toplumsal muhalefetin her türden rengine gazla ve copla saldıran, alanları kapatan, tutuklayanlar, 15 Temmuz'da işler değişince halkı sokağa, alanlara "demokrasi" nöbetine çağırıyor. Toplumun kendi arkasına yedeklemek için buna bayrak ve dinsel motifli çağrılar ekleniyor.

Kuşkusuz demokrasi kulağa çok güzel gelen, hele de hak ve özgürlüklerden mahrum bırakılmış emekçi kitlelerin özlem duydukları bir kavram. Ancak sınıflı toplumlarda her kavramda olduğu

gibi demokrasi de sınıflar üstü değildir. Sömürü üzerine kurulu kapitalizmde egemen olan burjuvazi, toplumsal çelişkilerin ve sınıflar mücadelesinin seyrine bağlı olarak kimi zaman açıktan faşist yöntemlerle, kimi zaman ise "demokrasi" adı altında iktidarını ayakta tutmaya çalışmaktadır. Görünürde emekçilerin kendi oylarıyla seçtikleri hükümetler vardır. İşçi ve emekçiler de mecliste temsil edildiklerini sanırlar. Gerçekte toplumsal mücadelenin kazanımları olan hak ve özgürlükler bu demokrasinin varlığına kanıt olarak gösterilir. Oysa ki sermaye ve devleti işçi ve emekçilerin mücadelesinin basıncıyla bir takım demokratik hak ve özgürlükleri vermek zorunda kalmıştır.

Örneğin Türkiye'de işçiler sendika ve grev hakkını büyük bedeller pahasına kazanmıştır. Sendikalı olmak anayasal bir haktır. Ancak gerçekte bu hakkı kullanmak isteyen işçilerin işi hiç de kolay değildir. Aynı şekilde grev hakkı kullanılmak istendiğinde, bu hak "milli güvenliği" tehdit ettiği gerekçesiyle askıya alınabilir. AKP dönemlerinde 8 kez bu şekilde grev ertelenmesi yapılmıştır. Onlar, kitle iletişim araçları üzerinde sınırsız denetim ve sansür uygularken de, 'bir kitabın bombadan daha tehlikeli olduğunu' söylerken de demokratlar. Çok geriye gitmeye gerek yok, son dönemde Kürt illerinde yaşananlara (halen de devam etmektedir) bakmak yeterlidir. AKP iktidarı, sokağa çıkma yasakları uygularken, yargılı-yargısız infazlar yaparken, köyler yakılırken, katliamlar ve işkenceler soka-

ğa taşmışken de "demokrat" idi.

Tabi ki Türkiye'de AKP öncesinde de "demokrasi" adı altında işçi ve emekçilerin taleplerine yönelik baskılar ve yasa-kalamalar hep olmuştur. Kurulu düzen değişmedikçe de olacaktır. Ama "demokrasi" söylemi de dillerinden düşmeyecektir. Bundan vazgeçemezler. Bu şekilde toplumsal eşitsizliklerin kaynağını gizlemek kolaydır, işçi ve emekçiler sermayeyi değil de hükümetleri görür, hükümet değişince sorunların çözüleceğini sanır. Toplumsal tepkiler "demokrasi sınırlarını" yani kurulu düzen sınırlarını aşmıyacak hizada tutulur. Derinleşen sosyal yıkımın, artan sömürün ve yoksulluğun tetiklediği tepkiler bu şekilde daha rahat törpülenir. Ya seçimlerle, ya yeri gelir darbeye ya da şimdilerde olduğu gibi OHAL vb. uygulamalarla düzen tahkim edilir. Yaratılan yanılsamalarla bu sömürü düzenine emekçilerin itaati beklenir.

O nedenle demokrasi kavramını duyduğumuzda sormamız gereken ilk soru; "kim için, hangi sınıf için demokrasi?" olmalıdır. Bu düzende egemen olan demokrasi, sermayenin sömürü özgürlüğü için, onların sefahati için vardır. İşçi ve emekçiler bu düzende ancak dışı dışı mücadelelerle demokratik haklar elde edebilir. Sermayenin egemenliği altında bu haklar asla kalıcı olamaz. Bizim ihtiyacımız sermayenin çıkarına olan demokrasi değildir. Bize gerekli olan işçi demokrasisi, kurulu düzenin toplumsal bir devrimle tüm kurumlarıyla birlikte yıkılmasıyla elde edilebilir.

Erdoğan'dan keyfi rektör ataması

Darbe girişiminin ardından "demokrasi" demagojisi yapan Tayyip Erdoğan, bu konudaki riyakarlığını rektör atamalarında gösterdi. 9 üniversiteye rektör ataması yapan Erdoğan, kimi üniversitelere yaptığı atamalarda yine seçim sonuçlarını dikkate almadı, 3. ve 4. sıradaki adayları rektörlüğe atadı.

ODTÜ'de Prof. Nevzat Özgüven, 270 oy olmasına karşın, 117 oy alan Prof. Dr. Mustafa Verşan Kök rektör olarak atandı. Gazi Üniversitesi'nde 261 oy alan Derviş Yılmaz ile 236 oy alan Sacit Turanlı yerine, 187 oyla rektörlük seçimlerinde 4. sırada yer alan Prof. İbrahim Uslan atandı. Cumhuriyet Üniversitesi'nde 280 oy alan Prof. Dr. Faruk Kocacık yerine 158 oy alan Prof. Dr. Alim Yıldız atandı.

OHAL zırhıyla işkence

Urfa'da 23 Temmuz günü gözaltına alınan Mehmet Ali Genç ve Mehmet Kösemen o günden bu yana Urfa Emniyet Müdürlüğü'nde işkence görüyor. Darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL'le birlikte gözaltı süresinin 30 güne uzatılması işkencenin önünü açıyor. Gözaltına alındıkları 2 gün boyunca kabul edilmeyen Kösemen ve Genç'in Ezilenlerin Hukuk Bürosu (EHB) üyesi avukatı Gülhan Kaya, müvekkillerinin "MLKP'den arıyorlar" gerekçesiyle gözaltında tutulduklarını söyledi. 2 gence çıplak ve gözleri bağlı şekilde darp, haya sıkma ve kolonya içirme gibi işkenceler yapıldı. İşkencelere karşı açlık grevinde olan gençlere şeker verilmediği de belirtildi.

Yine hastaneye götürülen gençlere doktor tarafından darp olmadığına ilişkin rapor verildi veya hastane önünde bekletilip işkence gördükleri Emniyet Müdürlüğü'ne geri götürüldüler.

Gazetemiz baskıya hazırlandığı saatlerde, Genç ve Kösemen'in 4 Ağustos'ta savcılığa çıkarılacağı bildirildi.

Her daim OHAL koşulları

R. U. Kursun

Olağanüstü Hal (OHAL) dönemindeyiz. Burjuva medyanın sonuçlarını yayınladığı anketlere göre toplumun %80'i OHAL ile hayatında bir değişiklik olmadığını söylüyor. Anketleri tarafsız kabul etsek bile bu OHAL'i normalleştirmez, aksine OHAL ilanından önce de zaten OHAL koşullarında yaşadığımızı gösterir.

OHAL: 12 EYLÜL DARBESİNİN ÜRÜNÜ

Peki, OHAL ne zamandan beri var ve uygulanıyor? 12 Eylül askeri faşist darbesiyle hazırlanan '82 Anayasası'nda tanımlanan OHAL'in, 27 Ekim 1983 tarihinde yürürlüğe giren 2935 sayılı Olağanüstü Hâl Kanunu ile yasal zemini oluşturuldu. Sermaye devleti kurulduğundan beri kendi iktidarını korumak için defalarca sıkıyönetim ilan ederken 12 Eylül darbesiyle beraber sıkıyönetime gerek duymadan OHAL'le devamlılığını sağlayabilmenin imkanlarını yarattı. Uygulamaları ve sonuçları açısından sıkıyönetim ve OHAL arasında özünde bir fark bulunmazken, sıkıyönetimde yönetim orduda, OHAL'de ise yönetim hükümette kalıyor ve bakan-vali-kaymakamlara olağanüstü yetkiler veriliyor. Her iki durumda da iktidarda burjuvazinin olduğunu söylemeye gerek yok. İster normal yönetim, ister sıkıyönetim, isterse de OHAL olsun, iktidarda sömürülenler olduğu sürece bizlerin üzerindeki baskı ve sömürü devam edecek. En demokratik burjuva cumhuriyetinde dahi işçi-emekçilerin payına açlık, yoksulluk ve ölüm düşecektir. Bundan şüphe duymayalım.

SERMAYE DEVLETİNİN VAZGEÇİLMEZİ: SIKIYÖNETİMLER

Sermaye devleti 12 Eylül darbesi öncesinde defalarca sıkıyönetim ilan etti. İlk olarak Şeyh Said İsyanı üzerinden 24 Şubat 1925 - 23 Aralık 1927 tarihleri arasında 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Devamında ilan edilen sıkıyönetim kararları ise şöyle: İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ile 20 Ekim 1940-23 Aralık 1947 tarihleri arasında 6 ilde; 6-7 Eylül olayları ile 7 Eylül 1955 - 7 Haziran 1956 tarihleri arasında İstanbul, Ankara ve İzmir'de; 27 Mayıs darbesi ile 28 Nisan 1960 - 1 Aralık 1961 tarihleri arasında İstanbul ve Ankara'da; 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi üzerine 16 Haziran 1970 - 16 Eylül 1970 tarihleri arasında İstanbul, Kocaeli merkez ve Gebze'de; 12 Mart 1971 darbesinin ardından 26 Nisan 1971 - 26 Eylül 1973 tarihleri arasında 11 ilde; Kıbrıs işgali ile 20 Temmuz 1974 - 2 Eylül 1975

tarihleri arasında 15 ilde; Maraş Katliamı'nın ardından (26 Aralık 1978) 12 Eylül darbesine kadar 22 ilde; 12 Eylül 1980'den 19 Temmuz 1987'ye kadar tüm ülkede sıkıyönetim ilan edildi.

Savaş ve darbe dönemlerini dışta bırakırsak -ki onlar da göstermektedir esasında- Şeyh Sait İsyanı, 6-7 Eylül olayları ve 15-16 Haziran'da sıkıyönetim ilan edilmesi sıkıyönetimin kime karşı kimler için ilan edildiğini açıkça ortaya koyuyor. Sermaye düzeni egemenliğini koruyabilmenin yolunu dönem dönem devlet mekanizmalarını askerin eline vererek sistematik baskıyı yoğunlaştırmakta buluyor. Zaten MGK'da alınan kararlarla ülkenin yönetildiğini düşündüğümüzde, sıkıyönetim uygulaması var olandan çok da farklı bir uygulama olmuyor esasında.

OHAL TÜRKİYE'Sİ

12 Eylül'ün ardından 19 Temmuz 1987'de sıkıyönetim son bulmuştu. Ancak sıkıyönetim son bulur bulmaz ilk elden 11 ilde (Bingöl, Diyarbakır, Elazığ, Hakkari, Mardin, Siirt, Tunceli, Van, Adıyaman, Bitlis ve Muş), 1990'da Batman ve Şırnak'ın da il olmasıyla 13 ilde OHAL ilan edildi.

Sermaye devletinin Kürt halkına yönelik yürüttüğü imha ve inkar politikasının yasal adıdır OHAL. Kürt illerinde

ilan edilen OHAL kararı 30 Kasım 2002 tarihine kadar 46 kez uzatılıyor. OHAL'in bilançosu tam olarak bilinmemekle beraber, binlerce kişinin katledilmesi, gözaltında kaybedilmesi, binlerce köyün yakılması, yüz binlerce kişinin gözaltına alınması, işkence görmesi, tutuklanması, göçe zorlanması, en temel demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması...

3 Kasım seçimleriyle beraber tek başına hükümet kurma olanağı yalayan AKP, hükümeti kurmasının ikinci günü Kürt illerindeki en büyük seçim vaadi olan OHAL'i kaldırmıştı. 12 Eylül'den beri süren sıkıyönetim-OHAL uygulamalarını göstermelik de olsa kaldırmış olması burjuva liberalleri-demokratları için AKP'ye övgüler düzmek için yeterli olmuştu.

OHAL GERÇEKTEN KALKTI MI?

Peki, OHAL'in kalkması 2002'den sonra bir şeyleri değiştirdi mi? Çözüm süreci aldatmacasıyla oyalanan, özgürlük mücadelesinden vazgeçirilmeye çalışılan Kürt halkı için değişen bir şeyin olmadığını son bir yılda yaşanan sokağa çıkma yasakları, katliamlar ile gördük. Yasaklanan grevler, eylemler, 1 Mayıslar ile, işçi sınıfının en ufak bir hak arama eylemine yönelik saldırılarla işçi-emekçiler için de değişen bir şeyin olmadığını görmüş olduk. Lise ve üniversitelerde artan baskılarla, tutuklanan öğrenciler ve akademisyenler üzerinden değişen bir şeyin olmadığını görmüş olduk. Polis devleti uygulamalarıyla, adım başı GBT ve üst-çanta araması dayatmalarıyla, polis kurşunuyla ölen insanlarla, "emri ben verdim" diyen Erdoğan ile OHAL'in adı gitmiş olsa da sermaye devleti için işçi-emekçilere yönelik, Kürt halkına ve tüm muhalif kesimlere yönelik OHAL uygulamalarının sürdüğünü hepimiz görmekteyiz.

Son bir yılda Kürt illerinde binin üzerinde insan katledildi. Sokağa çıkma yasaklarıyla, Taybet İnan gibi ölen bedenlerin sokakta bekletilmesiyle, bodrumlarda onlarca insanın vahşice katledilmesiyle, kadın gerillaların çıplak bedenlerinin sergilenmesiyle yürütülen kirli savaş devam ederken OHAL'in olmadığına kargalar bile güler.

Demokrasiden, anayasadan bahsedilenler bugün için bunların burjuvazinin emrinde olduğunu anımsasınlar. Sıkıyönetimin de, OHAL'in de, kirli savaşın da burjuva cumhuriyetin "enstrüman"ları olduğunu, onun bir parçası olduğunu görmek zor olmayacaktır.

Bu yüzden sıkıyönetim, darbe, OHAL, Saray, Erdoğan, AKP karşıtlığı yetersizdir, çözüm onları var eden burjuva diktatörlüğünün yıkılmasındadır.

AKP'ye karşı mücadelede devrimci perspektif yaşamsaldır

D. Yusuf

Şarlatanlıkta Hitler'e taş çıkartan sermaye devletinin cumhur "reis"i T. Erdoğan'ın, 15 Temmuz darbesi akşamından itibaren sahneye koyduğu "demokrasi" adlı komedi türü oyun devam ediyor. Darbe gecesi sokaklara çağırıldığı, önünde IŞİD benzeri, çember sakallı ve satırlı-bıçaklı çetelerin durduğu, dinsel-gerici ideoloji ve hurafelerle sersemletilmiş kalabalıklar hâlâ sokaklarda. Sözde "Demokrasi nöbeti" ndeler. Çekilmek için "führer"leri Erdoğan'ın emrini bekliyorlar.

Sözde din adamı imamlar her gece camilerde, secdeye duranları aptallaştırarak, baştan aşağı gerici vaazlar veriyorlar. Yandaş basın darbe ile birlikte tam bir lağım çukuruna dönüşmüş bulunuyor. Darbe ile AKP karşıtlığına hapsedilmiş yığınların bilincini daha da karartmak üzere, ha bire en aşağılık cinsinden yalanlardan oluşan, bir kara propaganda yürütüyor. Cumhur "reis"i Erdoğan kanal kanal dolaşüyor. Ha bire konuşuyor, ha bire ona buna laf yetiştiriyor. Kimi zaman Necip Fazıl, kimi zaman Mehmet Akif olup şiirler okuyor. Hızını alamıyor, imamlığa soyunuyor. Bir gün "führer"in Türkçe versiyonu ile başkumandan, bir gün "imame"nin başı oluyor.

En dikkate değer olan ise şudur; sokaklara çıkartılıp "demokrasi nöbeti" tutturulan uyuşturulmuş kalabalıklar önceleri "tekbir Allah" diye bağırıyorlardı. Darbecilere ölüm kusup "führer"lerine bağlılık yeminleri ediyorlardı. "Her yer Tayyip, her yer direniş" sloganını atarak, yüreklerine korku salan Haziran Direnişi'ne gönderme yapıyorlardı. Darbenin şokunu atlatmış olmanın da rahatlığıyla, şu sıralar "demokrasi" oyununda ve dekorunda bazı küçük değişiklikler yapmış bulunuyorlar. Örneğin, bugüne dek "Tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek din" temel sloganlarıydı. Her daim ve her yerde "Ne mutlu Türküm diyene!" ırkçı-şoven sloganını haykırıyorlardı. Öyle ya onlar Tanrı dağı kadar Türk, Hıra dağı kadar Müslüman'dılar. Şimdi, kapsayıcılık ve birleştiricilik aşağılık yalanı eşliğinde "Ne mutlu Türk'üm, Kürt'üm, Laz'ım, Ermeni'yim, Alevi'yim..." demeye başladılar.

T. Erdoğan da yumuşadı. Söz gelimi tüm hakaret davalarını geri çekti. Ergenekon ve Balyoz davalarında olduğu gibi bu kez de Kürdistan'daki kirli ve karanlık savaşın ve onun ürünü tüm kanlı icraatların günahlarını darbecilerin üzerine yıktı. Bunu, yine onun izni ile atılan,

Darbeleri Araştırma Komisyonu adımı izledi. HDP milletvekillerinin dokunulmazlık fezlekelerinin ertelenmesi, Ergenekon ve Balyoz davalarında yargılananların yeniden göreve çağrılmaları, CHP ve genel başkanına her vesile ile selam gönderme, CHP'nin Taksim'deki "Demokrasi ve Cumhuriyet" mitingine katılma kararı ve İstanbul belediyesinin miting günü için uygulamaya soktuğu ücretsiz taşıma uygulaması, tabloyu tamamlayan diğer gelişmelerdi.

Hiç kuşkusuz bunların hiçbiri şaşırtıcı değil. AKP budur işte. Keza biliyoruz ki, dinsel gericilik, gerçek amaç ve hedeflerine ulaşana dek kendi gerçek kimliğini gizler. Dinsel-gericilik her zaman takiyecidir, riyakardır, ikiyüzlüdür. Her şey bir yana, dinci-gerici AKP iktidarının 14 yıllık macerası bunu anlatır, bunun kanıtıdır.

Şöyle ki; ilk dönemler oldukça başarılı biçimde mağduru oynadılar. Adaletten, kalkınmadan söz ettiler, yoksuldan, mağdurdan yana olduklarını dile getirdiler. Bu sayede bilinçsiz yığınların hatırı sayılır desteğini aldılar. AB uyum yasaları ve ordu vesayetini kaldırmak manevraları ile liberal takımını aldatıp, desteklerini aldılar. Dersim'de yapılan bir katliamdır denilip, en üst düzeyde, bizzat T. Erdoğan aracılığıyla "özür" dilendi. "Kürt sorunu benim sorunumdur, bu sorunu biz çözeceğiz" denilip, Kürtlerin desteği alındı. Daha da ibretlik olanı ise, bu aynı

Erdoğan gün oldu Erdal Eren için gözyaşı döktü, gün oldu Ahmet Kaya için ağladı. Mizansen yine aynı mizansendi ve her şey yine Necip Fazıl şiirleri eşliğinde sahneye kondu.

Tüm manevralar tam bir oyalamaca ve aldatmacadan ibaretti ve elbette ki bu icraatları şimdi kan ve kin kustukları darbecilerle, yani FETÖ ile omuz omuza gerçekleştirmişlerdi. İçeriye ve dışarıya dönük yüzü ile bu maceranın sonuçları biliniyor; Türkiye'de koyu bir polis rejimi ve dinsel gericiliğin oluşturduğu kopkoyu bir karanlık, Kürdistan'da ise tarihinin en kanlı ve en karanlık savaşı... Alevi emekçilerine dönük yeni katliam tehditleri... İlerici ve devrimcilere dönük kanlı örgüt operasyonları... Aydın ve akademisyenlerden, gazeteci ve çevrecilere dek uzanan baskılar, gözaltı ve tutuklama terörü... Maceracı ve saldırgan politikaların şahsında Suriye ve Rojava'da defalarca yaşanan iflas... Bölgede tam bir yalnızlaşma... İnsanlık düşmanı IŞİD adlı cinayet çeteleri ile birlikte anılmak... Emperyalist efendilerin dümen suyunda halklarımızı sonu büyük acılar ve yıkımlar olan yeni bir emperyalist savaşa sürüklemek...

"YA YENİDEN KURULUŞ YA DA DAĞILMA"

Gerçek şu ki Türkiye 15 Temmuz darbesi ile birlikte bir yeni döneme açılmış-

tır. Sermaye devletinin Cumhur'reis'i Erdoğan, darbeyi "Allah'ın bir lütfu" olarak nitelemiş ve ne dediğinin farkında olarak, "Öncekilere benzemeyen yeni bir kuruluş döneminin başladığını" ilan etmiştir. T. Erdoğan'ın, "Allah'ın bir lütfu" dediği darbeyi bir fırsata çevirmek istediği kesindir. Ancak yapmak istediğinin sadece, ordusu başta olmak üzere tüm temel kurumları ile çözülüp dağılan, kelimenin gerçek anlamında yerlerde sürünen mevcut cumhuriyeti tahkim etmek olmadığı da kesindir. O, darbeyi, öteden beridir kurmak istediği, ancak bugüne dek kurmaya bir türlü muktedir olmadığı kendi düzenini kurmanın fırsatına çevirmek amacındadır. Bir başka anlatımla, darbeyi, ikide bir dillendirdikleri "Türkiye'yi 2023 yılına taşıma", demek oluyor ki mevcut cumhuriyeti tarihe gömme hedefine ulaşmanın vesilesi yapmak istemektedirler. T. Erdoğan'ın yumuşama örneği tüm açıklamaları, "demokrasi" üzerine ettiği bağlılık yeminleri, CHP ile flörtü, genel başkanı ile kurduğu empati vb.nin hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Tüm de, dün olduğu gibi bugün de gerçek amaç ve hedeflerini gizlemek için başvurulan, aldatıcı manevralardır.

T. Erdoğan'ın "öncekilere benzemeyen yeni bir kuruluş dönemi" ile kastettiğinin ne olduğunu, en iyi, en tam ve en cesaretli biçimde ve adeta bir

program formu ile, öteden beridir “Yeni Osmanlılık”ın bayraktarlığını yapan, azılı ırkçı ve Turancı Yeni Şafak baş editörü İbrahim Karagülle dile getirmektedir. İbrahim Karagülle, işe darbenin anlamı, kapsamı, niteliği, iç ve dış bağlantıları ve hedefleri konusunda tespitler yaparak başlıyor:

“Ülkemiz, tarihinin en karanlık, en acı günlerini yaşadı. Darbe ile, iç savaş ile, açıktan dış müdahale ile yüzleşti. Yok olma tehdidiyle, Anadolu’dan toptan sürülme işaretleriyle karşı karşıya kaldı.

“Belki yeni bir fetret devri, belki yüz yıl sürecek bir kaosun ilk fırtınası servis ediliyordu. Ülke teslim alınacak, devlet teslim alınacak, millet esir alınacak ve birbirine kırdırılacaktı. Birinci Dünya Savaşı’ndan bu yana en büyük felaket kapımızı çaldı. Bir yıkım, bir çokuluslu savaş kapımızı çaldı.”

İ. Karagülle, bilinçli olarak mevcut tabloyu tıpkı Türkiye’nin ve de İstanbul’un işgal altındaki günlerindeki tabloya benzetiyor. Darbeyi de darbecileri de abartıkça abartıyor. Olayları iyiden iyiye dramatize ediyor. Bu aynı şeyleri, T. Erdoğan ve AKP kurmayları da yapıyor. Tek amaçları var; darbeyi bir işgal hareketi, darbecileri, Türkiye’nin ulaşmak istediği büyük hedeflerine ulaşmasını engellemek ve onu sömürgeleştirmek isteyen dış güçlerin, yani emperyalist büyük devletlerin maşaları, darbeye karşı mücadeleyi de vatan-millet-Sakarya edebiyatı eşliğinde, bir meşru vatan savunması olarak göstermek. Bunlar üzerinden, kışkırtılmaya oldukça müsait AKP tabanını iyice sersemletmek, onları hiç zorlanmadan kirli ve karanlık planlarına alet etmek...

Yeni Osmanlılığın bayraktarlığını kimseye kaptırmak istemeyen bu ırkçı-Turancı zat, bu fazlasıyla abartılı tahlil ve tespitler eşliğinde sözü getirip mevcut durum karşısında ne yapmak gerektiğine bağlıyor ve bir de çağrı yapıyor:

“Türkiye, bir yeni kuruluş döneminde. Ya yeniden yapılanacak ya da parçalanıp dağılacak. Milletimiz, devlet içindeki milli ve yerli çevreler bu açık saldırılara, bu yeni savaş dönemine karşı savunma hatları oluşturmalı, ülkemizin tamamında direnç merkezleri harekete geçirilmeli. Biz, bir büyük tehlikeye, bugün yaşadıklarımızdan çok daha vahim bir endişeye karşı tetikte olmaya çağırıyoruz.”

“Merdi kıpti şecaat arzederken, sirkatin söyler” sözünü doğrularcasına devam ediyor İ. Karagülle:

“Devlet yeniden biçimlendirilmeli, ordu yeniden yapılanmalı, sermaye yerli ellere teslim edilmeli, ülkenin sınırları ve hava sahası yerli unsurlara emanet edilmeli. Bir ıslah değil, reform değil yeniden yapılanma öneriyoruz. Yeni bir devlet, yeni bir kuruluş sözleşmesi öneriyoruz.

“TSK yeniden yapılanana kadar gerekirse bir iç güvenlik ordusu derhal kurulmalıdır. Polisin asayiş yetkisinin ötesinde

ülkeyi koruyup kollayacak, millete ve tarihe bağlı, dış tehditlere karşı teyakkuzda bir iç güvenlik ordusuna acil ihtiyaç vardır ve bu TSK dışında bir yapılanma olmalıdır.”

Şüphesiz ki İ. Karagülle bu sözleri ile sadece kendi gerçek amaç ve hedeflerini dile getirmiş olmuyor. Aynı zamanda ve esas olarak, en tam ve en dolaysız biçimde dinci-gerici AKP iktidarının, kendisine has bir ikiyüzlülükle gizlediği kirli ve karanlık planlarını, demek oluyor ki gerçek amaç ve hedeflerini de açıklamış oluyor. Yanı sıra da “başkumandan”ları T. Erdoğan’ın “Öncekilere benzemeyen yeni bir kuruluş dönemi” şeklindeki veciz sözlerine de açıklık sağlıyor.

AKP'YE KARŞI MÜCADELEDE DEVRİMCİ PERSPEKTİF YAŞAMSALDIR

AKP gericiliğinin ve ebedi şefleri T. Erdoğan’ın gerçek amaç ve hedefleri, “ulusal cumhuriyeti” canlandırmak ya da tahkim etmek değildir. Tam tersine, T. Erdoğan, başarabilirse eğer, “Allahın (kendilerine) sunduğu darbe lütfu”nu fırsata çevirerek, kendi devletini kurmak istemektedir. Ancak, niyet etmek ile niyet edileni gerçekleştirmek arasında her zaman büyük bir mesafe vardır.

Tüm yıpranmışlığına karşın iktidar gücü hala AKP’nin elindedir. Her şey rağmen bir otorite boşluğu da yoktur. Erdoğan ve AKP gericiliği hala duruma hakimdirler. Darbe bastırılmıştır. Toplumun %50’si hala bilinçli-bilinçsiz AKP’yi desteklemektedir. Burjuva muhalefeti darbeye karşı demokrasiyi ve cumhuriyeti savunma adına AKP ile kol

koladır. Bunlar gerçektir. Ama başka gerçekler de var.

AKP artık yükselen bir güç değildir. Görüntü aldatıcıdır. AKP gerçekte tarihinin en zayıf dönemindedir. Moral üstünlüğünü yitirmiştir. En önemlisi de toplumsal-siyasal meşruiyeti fazlasıyla tartışmalıdır. Gırtlığına kadar batmış olduğu rüşvet, hırsızlık ve yolsuzluk vakaları üzerinden çok yıpranmıştır. Emperyalist efendileri nezdinde iyiden iyiye soruna dönüşmüş olup, kendi içinde dahi rahat değildir. En yakınındakiler ve hakim olduğunu sandığı kurumlar hakkında belirgin bir kuşku, korku ve güvensizlik içindedir.

Tüm bunların toptan ifadesi olarak, “Gelinen yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bölümüyle toplumsal muhalefet, dizginlerini T. Erdoğan’ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP’ye katlanacak durumdadır.” (7 Haziran seçimleri ve siyasal tablo, Ekim, Sayı: 296, Nisan 2015)

“Tam da böyle bir dönemde AKP ile düzen ilişkisini doğru bir biçimde ele almak ve AKP iktidarına karşı mücadeleyi düzenin aşılması devrimci perspektifine bağlamak daha da hayati bir önem kazanmıştır.”

“AKP bir sermaye kliğinin değil fakat tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin dolaysız çıkarlarının bugünkü temsilcisidir. Bazı sermaye kliklerinin onun iktidarından daha fazla yararlanmaları bu genel gerçeği değiştirmemektedir ve tüm sermaye kesimlerinin ona tam desteği bunun böyle olduğunu ayrıca göstermektedir. AKP’nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dola-

yıdır ki, AKP’ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılması beklediği bir aşamada onu yeniden diltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyettir. Olduğu kadariyle burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

“Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir ‘demokratik cumhuriyet’ çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oylanmaktadır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumlaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılması beklenmektedir.”

TKİP IV. Kongresi’nde dile getirilen bu düşünce ve değerlendirmeler bugün de geçerlidir ve güncelliğini korumaktadır. Ve bir kez daha, Türkiye’de AKP ile düzen ilişkisini doğru bir biçimde ele alan ve AKP iktidarına karşı mücadeleyi düzenin aşılması devrimci perspektifine bağlayan yegane partinin Türkiye Komünist İşçi Partisi olduğunu anlatmaktadır.

Paralel yürüyüp dikey kesişenler...

Z. Kaya

Kapitalist sistemi koca bir denize, sermaye devletini ise bu deniz üzerinde yol almakta olan bir gemiye benzetirsek eğer; geminin dümeni de hiç şüphesiz bu varsayımda "iktidar"ın kendisi olur. Hani hep burjuvalarımızın ağzından duyarız ya, "aynı gemideyiz" diye, aslında varsayımımıza dayanarak diyebiliriz ki, "pek de yanlış değil." Evet, aynı gemideyiz. Ancak varsayımımızı gerçeklere uyarlama tek şartıyla devam etmeliyiz ki; kapitalist sistem kendi içinde krizlerle çalkalandıkça -dalgalanan denizde- badireleri atlatmak için kum torbaları denize atılmalıdır. Ve o kum torbaları da her defasında işçi ve emekçiler, ezilen halklar olmuştur. Gemi yolunu güvenle alsın ve birinci sınıf burjuvalarımız keyifli bir yolculuk sürsünler diye alinterlerini ve kanlarını akıtanların canları dümenin hangi güç odaklarının ellerinde tutulacağı yüksek gayesi için bu gemide kolayca harcanmaktadır. İşte 15 Temmuz'da olan da bu kavgada son "darbe"yi vurmanın adı oldu. Dümen, bir çarkifelek misali birkaç saat hızla döndü, soluklar tutuldu, gardlar alındı. Dümen hızını kesip hangi ellerde olduğunu ilan ettiğinde ise değişmeyen tek şey geminin ve üstünde yüzdüğü kanlı suların kanunları oldu.

Dümenin hangi ellerde rotada tutulacağı kavgası belki de Türkiye Cumhuriyeti'nin 93 yıllık hayatında ilk defa bu denli çıplak bir biçimde görünür kıldı kendisini. Yakın tarihimizde, AKP ve Gülen cemaati arasındaki güç kavgası son altı yıldır MİT krizleri, kopya skandalları, yolsuzluk operasyonları gibi bir dizi gündemle ülke kamuoyunun bilgisi dahilindeydi. Belki de hiç kimse bir "darbe" ile taçlanacağını tezahür edememişti, ki darbe girişiminin ilk saatlerindeki girişimin "acemice" tüm manevralarının da verdiği itkiyle bunun bir AKP oyunu olduğu düşüncesinin arkasındaki de bu olguydu.

Ancak ortadaki çıkar pastası öylesine devasa ve hesaplaşma öylesine derin ki, bu kavgada "darbe" şah-matlık bir hamle idi ve eni sonu gerekiyordu. Fakat iyi hesaplanmamış satranç tahtamızda tüm taşlar görevlerini layıkıyla yerine getirecek parlamenter sistem denen geminin motorlarına zeval verdirmeden dümeni AKP'nin eline gerisin geri teslim etmiş, dahası bununla yetinmeyerek bu motoru yağlama, cilalama işlevini de üstlenmişlerdir. Burada sözümüz elbette ki ön eki "devrimci", "komünist" olsa da bir dizi reformist soladır. Burjuva muhalefeti

zaten kendisinden bekleneni biraz gecikmeli ve çekingen de olsa yerine getirmiştir.

Bu kavgayı "orijinal" kılan yön ise paralel yürüyenlerin çıkarları çatıştığında dikey kesişmeleri olsa gerek. Komünizmi balın içine karıştırılmış zehir olarak tarif eden Gülen'in, 1963 senesindeki Erzurum'da "Komünizmle Mücadele Derneği" kuruculuğundan bugünlere uzanan yolunda nice yol arkadaşları harcadı. Nur cemaati içindeki bölünmelerde "yazıcılara" yaklaşarak, diğer bir yandan kendi "proje"lerini oluşturarak sahneye çıkan Gülen, çok geçmeden pratiği de örmeye başladı. Işık evleri ile en önemli örgütlenme alanı olduğunu ifade ettiği eğitim alanında faaliyet gösteren Gülen, devlet içinde güç olmanın yolunun da özellikle polis teşkilatını ve bu teşkilat içinde polis okulları, personel, istihbarat, kaçakçılık ve organize suçlarla mücadele birimlerini ele geçirmek olduğunu savlıyordu.

Gülen'in hikayesine bakmak için biraz daha gerilere gitmekte fayda var. Zira bir dini örgütlenmenin nasıl olur da bu denli kolay bir biçimde devletin tüm kademelerinde alenen yer tutabildiğini anlamak için bu zorunlu.

Dinci gerici örgütlenmeler Türkiye tarihinde her daim siyasal bir odağa ihtiyaç duydular. Yeri geldi desteklediler, yeri geldi hakkında karalama broşürleri dağıtarak teşhir ettiler. Ne zaman neyin

yeri gelip gelmeyeceğini belirleyen şey ise, maddi çıkar oldu. Onların cephesinde dini "iş"ler maddi işlerin bir paravanı olarak yükselişte iken, düzenin kollayıcıları cephesinden ise sosyal uyanışları dizginlemenin bir aracı olarak kullanıldı. Özel olarak dini örgütlenmelerin desteklenmesi bir devlet politikası olarak her hükümet döneminde uygulandı. Sadece bu uygulamaların dozajı ve mahiyeti değişkenlik gösterdi. Örneğin 1960'larda Gülen'in kuruculuğunu yaptığı Komünizmle Mücadele Dernekleri doğrudan Amerikan uzmanlarının yönlendiriciliği ile kök salmıştır.

'60'ların sonu '70'lerin başında dinci gerici örgütlenmeler çıkarları doğrultusunda siyasal odakları desteklemeye devam ediyordu. "Mason"cu Demirel'e karşı "Müslüman" Erbakan'ın desteklenmesi, Demirel'i koltuğundan eden 1971 darbesinin alkışlanması ardından başbakan yardımcılığına uzanan Erbakan gururu CHP ile kurulan koalisyon sonucu son buldu. Gülen bu dönemde altın nesil projesine yoğunlaşarak Nur cemaati ve Erbakan'ın başkanlık yaptığı MSP'yle ilişkilerini kopardı.

1980 darbesi ise dini örgütlenmelere istediği zemini fazlası ile sağladı. '60 ve '71 darbeleri ile burjuvazi kendi içinde yaşadığı ve çözemediği sorunları çözüyor, emperyalizme tam uyumu gerçekleştiriyor ve önüne geçilemeyen sosyal muhalefet ve işçi eylemlerinin önüne geçiyordu. Bunun için de dinsel gericilik

en iyi zehirdi. Tarikatlar ve cemaatler 1980 darbesine alkış tutuyordu. Çok sayıda imam hatip lisesi açıldı. 1982'ye kadar sadece bir tane ilahiyat fakültesi varken, 1982'den sonra bu sayı 21'e çıktı. 1983'te 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Yasası'nda değişikliğe gidilerek imam hatip lisesi mezunlarına tüm fakülte ve yüksekokullara girme hakkı tanındı. Klasik imam hatip liselerine İngilizce eğitim veren Anadolu imam hatip liseleri eklendi. 1984-97 arasında 235 imam hatip okulu açıldı. Bununla da yetinilmedi. Darbe sonrası cemaatlerin desteklediği Özal liderliğinde kurulan ANAP döneminde tarikat ve cemaatlerin devlet bürokrasisinde örgütlenmesinin önü açıldı. Devlet bankalarından yüklü krediler almalarının yolu düzlendi. Cemaatlere vakıf kurma ve vakıf adına kurban derileri toplama imkanı da yine bu dönemde verildi. Paramusluklarını açan bu imtiyazlarla faizin adına kâr payı diyerek günah işlenmediğini savunan Faysal Finans, Al Baraka Türk gibi cemaat bankaları türedi.

Bu tarihsel gezintide Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarına da rastlıyoruz elbette. Erdoğan, ANAP'a yönelen ve Erbakan'ı eleştirmeye devam eden Nurcuların karşı saflarında Erbakan'ın propagandasını sokaklarda örerken, Gülen ise belli başlı konularda (türban ve daha sonrasında Irak'a müdahale) devlet yanlısı açıklamaları ile Erbakan'ın başkanlık yaptığı Refah Partisi'nin "ajan"lık iddiaları ile maluldü. Gülen '80'li yılların sonu ve '90'ların

başında açıkça ABD taraftarı olduğunu gösteriyordu. Cemaat içindeki bölünmelerden faydalanmaya devam eden Gülen, Zaman gazetesini de ele geçirdi ve 1984'te polis akademisi yasasında yapılan bir değişiklikte polis teşkilatı içindeki örgütlenmesinin önü açılmış oldu.

Mesut Yılmaz'ın başkanlığında ki ANAP'a mesafe alınması ile birlikte dengeler tekrar değişti. RP güçlenirken, Çiller Gülen'le özel olarak görüşerek destek isterken, '95 seçimlerinin ardından '96'da Erbakan başbakan oldu. Sincan'da tankların yürümesi ve irticaya karşı laiklik savunusu ile sular üzerinde yalpalaayan geminin dümenine ayar verildi. RP kapatıldı. Gülen ise bu sefer 28 Şubat'ı alkışlıyordu.

AKP liderlerinin ağzından sıkça dinlediğimiz, gözyaşlarını tutamayarak anlattıkları 28 Şubat'ın ardından koalisyonlar, kurulmaya çalışılan birliktelikler, dengesiz dengeler yerini, RP'nin ardından açılan Fazilet Partisi içinde "yenilikçiler" adıyla öne çıkan grubun, Erdoğan ve arkadaşlarının kurduğu AKP ile tek başına iktidarın "istikrar"ına bıraktı. Emperyalizmin Ortadoğu'daki "ılımlı İslam" projesinin Türkiye'deki adı AKP oldu. Dini duyguların istismarı ile halkı uyuşturan ve ehlileştirilen aynı zamanda temelli bir ABD-AB karşıtlığından çok sözde anti-emperyalist ancak emperyalizme göbekten bağlı burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılayacak bir parti idi ihtiyaç duyulan ve zamanla yaratılan. İşte 1980'in öz çocuğu ve ABD patentli AKP, yine ABD ile kol kola yürüyen cemaatle aynı saflarda böylece buluştu.

AKP iktidarının ilk yılları; ABD-AB'ye güven verme politikaları, bu çerçevede AB kriterlerine uyum süreçlerinin tekrar başlatılması vs. ile ve aynı zamanda Gülen cemaati ile kurulan ilişkilerle geçti. Mavi Marmara olayındaki ilk çatlağa değin rantın yollarında paralel yürüyenler bu saatten sonra hesaplaşmaya, rant kavgasına tutuştular. Son yıllar bu kavganın kirli siyasal görüngülerine sahne oldu. Ve beraberce yürüdükleri veya

"yürüttükleri" yol boyunca bir yandan da bu kaçınılmaz hesaplaşma günlerine hazırlandıklarını ses kayıtları ile, kirli ilişkileri ile göstermiş oldular. Devlet bürokrasisinin her kademesini dinci gericiğin cemaat ve parti boyutuyla ele geçirdiklerini ve bunlardan vazgeçmeyeceklerini ilan ettiler.

İşte 15 Temmuz'dan bu yana yaşananlar bu kavganın ölümcül darbeleridir. Eski dostların FETÖ adıyla düşmanlaştığı bugün, devlet bürokrasisinden kazınırca-sına "temizlenen" cemaat şimdilik yenilmiş gibi görünüyor. Gemi kanlı sularda yol almaya devam ettiği sürece emperyalist kapitalist sistem için kimin temizlendiği ya da tersinden kimin "yedirtildiği" pek de önemli değil. Dümen güvenli ellerde olduğu müddetçe; burjuvazinin istediği imtiyazlar sağlandığı, kapitalizmin tüm yükü işçi ve emekçilerin sırtına bindirildiği, zenginlik alanları emekçi halkların katli pahasına elde tutulduğu, işçi sınıfı burjuva siyasetinin zehirleyici tartışmalarına taraf olduğu müddetçe ve sendikal bürokrasisinden reformist soluna parlamenter sistemin kraldan çok kralcı savunucuları var olduğu müddetçe, dönemsel siyasal çalkantılar kapitalist sistem için iki yaramaz kardeşin oyuncak kavgasından farksızdır.

Bugün gemi güvenle yoluna devam etse de su almaya başlamıştır. İki yaramaz kardeşin kavgasında ortaya saçılanlar devlet mekanizmalarının iç yüzünü de ortaya sermiştir. Kitleler halen burjuva gericiliği etrafında taraflaşsalar da 15 Temmuz gecesi görüntüleri akıllarda derin soru işaretleri yaratmıştır. İşçi sınıfı örgütlenmeye, biriktirmeye devam etmektedir. Reformist sol düzene yedeklenen karakterini tüm çıplaklığı ile ortaya koymuş, safları netleştirmiştir. Kızıl Bayrak tüm bu kargaşa içerisinde komünizm ülküsü ile yükseklerde dalgalanmakta, yeni Ekim'lere hazırlanmaktadır. Kısacası bu gemi kanlı sulara gömülmeye yazgılıdır.

Dinci-gerici iktidarı aklamak için bu ne gayret Atalay?

15 Temmuz'dan sonra meydanlarda boy gösteren ve "işçilerin meşru hükümetin arkasında olduğu" mesajı vermek isteyen Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay, şimdi de uluslararası sendikal harekete ve diğer ülkelerdeki işçi sendikaları konfederasyonlarına mektup gönderdi.

AYMAZLIĞIN BU KADARI: İŞÇİLER ADINA OHAL'İ SAVUNMAK

Atalay, darbe girişimi gecesi yaşananlara ilişkin "kahramanlık destanı" yazdığı mektubunda, durumu fırsata çeviren AKP'nin ilan ettiği OHAL'i meşrulaştırmaya çalıştı. OHAL'in sendikal faaliyetlerini etkilemediğini öne süren Atalay, OHAL ilanının hemen ardından Gemlik Gübre'de Türk-İş'e bağlı Petrol-İş üyesi işçilerinin grevinin engellenmek istenmesini bile görmezden geldi.

Atalay, OHAL'i eleştirmenin "meşru hükümetle darbecileri aynı kefeyle koymak" anlamına geldiğini iddia ettiği mektubunda şu ifadelerle yer verdi:

"Darbe girişimine bir tedbir olarak, Millî Güvenlik Kurulu tarafından alınan ve parlamentoda muhalefet partilerinin de katılımıyla onaylanan kararlar, olağanüstü hal ilan edilmiştir. Olağanüstü hal, hiçbir sivil toplum kuruluşunun istemediği bir durum olmakla birlikte, son dönemde, Türkiye'ye nazaran çok daha küçük çaplı olaylara muhatap kalmış olan ülkelerde de başvurulmuş bir uygulamadır.

Olağanüstü hal ilan edilmiş olmasına rağmen demokratik kurumlarımız normal işlerliğini ve sendikalarımız olağan faaliyetlerini sürdürmektedir. Olağanüstü hal ilan edilmiş olmasının Türkiye'de demokrasinin ve özgürlüklerin askıya alınması olarak göstermek meşru hükümeti darbecilerle eş tutmak anlamına gelecektir.

Türkiye'nin en fazla temsile haiz işçi örgütü olan ve 65 yıldır varlığını sürdüren TÜRKİŞ olarak, olağanüstü halin en kısa sürede kaldırılmasını talep ederken, mevcut şartlarda darbecilere ve devlete sızarak kurumları ve ülkeyi içerden ele geçirmeyi hedefleyen legal görünümü illegal yapılara karşı Türkiye'nin tüm kurumlarıyla bir mücadele içinde olduğu gerçeğini de göz önünde bulunduruyoruz."

EFENDİLERİNE YÖNELİK ELEŞTİRİLERİ HAZMEDEMEDİ

15 Temmuz sonrasında AKP'ye ve özel olarak da dinci-gericiğin şefi Tayyip Erdoğan'a yönelik dile getirilen "diktatörlük" eleştirilerini hazmedemeyen

Atalay, yarıdıklılığını yaptığı efendilerini savundu. Atalay mektubunda şöyle dedi:

"Türkiye olağanüstü bir dönemi, sendikaların ve sivil toplum örgütlerinin şanlı direnişi ile atlatmaya çalışırken Türkiye'nin diktatörlüğe kaydığı yönündeki açıklaması gerçeği yansıtmamaktadır. Bu örgüt, uzun yıllar devlet kurumlarına sızmış bu kurumlarda istihdam edilmeyi veya terfi edilmeyi bekleyen on binlerce insanın hakkını gasp etmiştir. Kendi taraftarlarını istihdam etmiş ve terfi ettirmiştir. Kendilerini desteklemeyen personele baskı ve mobbing uygulamış, binlercesini istifaya zorlamıştır. Kumpas kurarak, insanların gelecek umutlarını tüketmiştir. Eğer darbe girişiminde başarılı olsalardı, işte o zaman Türkiye'de gerçek bir diktatörlük olacaktı. Bugün konuşma hakkına bile sahip olmayacaktık."

AKP'Yİ AKLAMAK İÇİN ÇAĞIRDI; YA İŞÇİLER?

Atalay, diğer ülkelerde örgütlü işçi sendikaları konfederasyonları ile uluslararası sendikal örgütleri Türkiye'ye davet ederek konuyla ilgili olarak işçilerle konuşmasını istedi.

Fakat aynı Atalay, genel başkanlık koltuğuna oturduğu konfederasyona bağlı sendikalara üye işçilerin grevlerinin uluslararası alanda destek kazanması için parmağını kıpırdatmadı.

Çok geriye gitmeye gerek yok; Atalay, bir yıl önce, kendi bünyesindeki Türk Metal çetesine tepki göstererek üretimi durduran ve fabrikalarına kapanan binlerce metal işçisinin taleplerini görmezden geldi. Renault gibi uluslararası sermayeye sahip fabrikalardaki işçiler için diğer ülkelerdeki sendikaları harekete geçirmeye çalışmadı.

Türkiye'nin ilk yabancı sermayeli şirketi olmasıyla "övünülen" Nestle'de 900 işçi greve çıktığında, grevin başarıya ulaşması için gerekli desteği örgütlenme konusunda uluslararası alanda hiçbir girişimde bulunmadı.

10 Ağustos'ta greve çıkacaklarını ilan eden Coca Cola işçilerinin zaferi için hazırlık yaptığına ilişkin hiçbir bilgiye rastlanmadı. Örnekleri çoğaltmak fazlasıyla mümkün.

Bu böyleyken; işçiler için zerre çaba göstermeyen ancak AKP savunuculuğu konusunda gayretkeşe dönen Atalay, şu sıralarda zamanını Kaçak Saray koridorlarında, TOBB ve YASED tarafından düzenlenen Uluslararası Yatırımcılarla Yüksek Düzeyli İstişare Toplantısı salonlarında geçirmekle meşgul.

Düzenin iç krizine karşı, devrimci sınıf mücadelesi!

15 Temmuz darbe girişiminin arkasından düzen cephesindeki gelişmeler hız kesmeden devam ediyor. Olağanüstü Hal (OHAL) kararıyla birlikte, başarısız darbe girişimcilerine yönelik ordu ve kamu ağırlıklı olmak üzere yoğun bir tasfiye operasyonu sürüyor. Şu ana kadar binlerce ordu mensubu, kamu çalışanı, gazeteci, yargı mensubunun tutuklandığı tasfiye süreci, cemaat bağlantılı sermaye gruplarına doğru genişliyor. Bu süreç, rejimin yeniden şekillenmesi hedefine hizmet edecek şekilde ilerliyor. Türk devletinin temel unsurlarından olan ordunun etkisinin sınırlandırılarak, mevcut AKP iktidarının denetimine sokulması, aynı zamanda polis devletinin daha da kurumsallaşmasına dönük adımlarla birlikte gerçekleşiyor.

İktidar dümenini elinde tutan AKP iktidarı ve Tayyip Erdoğan'ın yetkileri tek merkezde toparlamaya dönük hamleleri, OHAL'e dayanarak dizginsiz bir baskı ve terörle hız kazansa bile, bundan sonraki süreç birçok açıdan belirsizliğini koruyor. Zira rejimin derinleşen iç krizi ve dış politikada iflasın ardından gerçekleşen darbe girişimi sonrasında, darbe "tehdidini" savuşturan AKP iktidarının dış ve iç politikada izleyeceği rota da belirgin bir yer tutuyor. "Gelinen yerde AKP, hele de Tayyip Erdoğan'ın denetimindeki bir çıkar şebekesi olarak AKP, emperyalizmin ve burjuvazinin öncelikli ihtiyaçlarından çok artık kendi derindedir. Bu nedenle de yılları bulan kazanımlarını korumak ve ağır suçlarının hesabından kurtulmak için her yolu deneyecektir." (7 Haziran seçimleri ve siyasal tablo, Ekim, Sayı: 296, Nisan 2015) 7 Haziran seçimleri öncesinde yapılan değerlendirmedeki vurgular, darbe girişiminin ardından bugün gelinen yerde geçerliliğini koruyor.

Gelinen aşamada emperyalist güçlerin, darbenin ardından AKP iktidarını hizaya getirme ekseninde izledikleri politika, gerilimli bir seyir izliyor. "Normalleşme" söylemleri eşliğinde, CHP ve MHP ile girilen ilişkiler, iç politikada yumuşamadan öte, burjuva siyasal muhalefeti yedekleme amacını taşıyor. Zira AKP iktidarı kutuplaştırmayı derinleştirme, gerilimi sürdürme siyaseti izlemeye devam ediyor. Tüm yetkileri AKP iktidarı (hatta cumhurbaşkanlığı) elinde toplamaya çalışıyor, HDP'ye karşı saldırgan politikadan asla taviz vermiyor, hatta Gezi Parkı'na vakit geçirmeden Topçu Kışlası'nın yapımına başlanacağını ilan ediyor. AKP, iktidarının en temel dayana-

ğı olan seçmen desteğini, her türlü iktidarı kullanarak, kitleleri seferber ederek canlı ve diri tutmaya çalışıyor.

Düzenin iç iktidar mücadelesinde on binlerce kişi gözaltına alındı ve halen operasyonlar sürüyor. On bin kişi tutuklandı, cemaatle bağlantılı olduğu gerekçesiyle, gazeteler, televizyonlar, yayınları, sendikalar kapatıldı, altmış bin kamu çalışanı açığa alındı. "Kurunun yanında yaşın da yandığı" söylenerek kimi ilerici gazeteciler gözaltına alındı, ilerici gazeteler kapatıldı, yüzlerce KESK üyesi de cemaatle bağı olduğu gerekçesiyle açığa alındı, akademisyenler üniversitelerden atıldı vb... OHAL kararının "halk için değil, devlet için" alındığı söylenmesine rağmen, OHAL'e dayanarak işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci güçler üzerinde baskı ve yasaklar her geçen gün artmaktadır.

Böylesi boğucu atmosferden nasıl çıkılacağı ise, son sürecin temel tartışmasıdır. Herkes, son sürecin sihirli sözcüğü olan "demokrasi" mücadelesi vermektedir. Darbeciler "demokrasi" için darbeyi gerçekleştirirken, AKP "demokrasiye" sahip çıkmakta, emperyalistler AKP'yi hizaya çekmeye çalışırken "demokrasi" çağrılarını yapmakta, CHP ve MHP "demokrasiye" sahip çıkmak için AKP'nin yanında saf tutmaktadır. İlerici-sol güçler ise "acil demokrasi" için birlikte mücadele beyanlarını, demokrasi cephesi çağrılarını yükseltiyorlar.

BİRLİKTE MÜCADELE, PEKİ AMA NASIL?

Darbeye karşı AKP iktidarının, tüm toplumsal muhalefet, işçiler, emekçiler,

kadınlar ve gençler üzerinde baskı ve terörü tırmandıracak OHAL kanunlarına, faşist baskı ve teröre, hoyratça saldırganlığa karşı kuşkusuz ki ilerici, demokratik güçlerin, sendikaların (ya da kendilerinin kullandığı deyimle 'emek ve demokrasi güçleri'nin) ortak mücadelesi önemlidir. Ne yazık ki asgari planda dahi ortak hareket edebilmek için, sol hareketin ve sınıfın en temel demokratik istemlerinden bile tümüyle uzaklaşmış sendikal hareketin mevcut tablosu bir handicap olarak karşımıza çıkmaktadır.

Devrimci-demokratik hareket '70'li yıllarda devrim ekseninde demokrasi ve bağımsızlık hedefine bağlı bir programa sahipti. 12 Eylül '80'in ardından yaşanan tasfiyeci savrulma ile küçük burjuva devrimci hareket devrim perspektifini bir kenara bırakırken, bağımsızlık ve demokrasi öğelerini (devrim hedefine bağlı olmaksızın) kullanmayı sürdürdü. Burjuva düzenin demokratikleştirilmesi ise sol hareketin ağırlıklı kesiminin belirgin hedefi olarak öne çıktı.

Bugün gelinen aşamada sol hareket (geçmişin kimi 'devrimci' güçlerini de yedekleyerek) esasen iki temel ana akıma bölünmüştür. "Reformist sol bu dönemde, birinden birine daha yakın duran ara tonları da içermek üzere, ulusal cumhuriyet ve demokratik cumhuriyet çizgileri ekseninde iki ana akım halinde kümelendi. İlk kümeyi oluşturan ulusal cumhuriyetçiler, dinsel gericiliğin birleşik partisi AKP'ye karşı 'Cumhuriyet'in kazanımlarını savunmak iddiasında oldular. İkinci kümeyi oluşturan demokratik cumhuriyetçiler, Kürt sorununun çözümü ekseninde mevcut 'Cumhuriyeti demokratikleştirmek' çizgisi etrafında birleştiler."

(TKİP V. kongre bildirisi, www.tkip.org)

Aynı zamanda içinden geçtiğimiz süreçte reformizmin uzantısı olan parlamentarizm ise, iki ana akımın da ortak paydası olarak karşımıza çıkmaktadır. Düzen çatlaklarında politika yapmaya yönelme, sol hareketin temel davranış karakteristiği haline gelmiştir. Ki, son süreçte de gerek kimi yapıların açıklamaları, gerekse ortak açıklamalar bu eksen üzerinden şekillenmektedir.

Dolayısıyla, darbe girişiminin ardından sol adına ortaya konulanlar, devrim hedefinden soyutlanmış, kurulu düzenin demokratikleştirilmesi politikasıyla uyumludur. 12 Eylül'ün ardından CHP'ye, 80'li yıllarda ise "toplumun demokratikleştirilmesi" talebiyle DSP'ye ittifak öneren sol hareketin bugün gelinen aşamada CHP mitinginde yerini almasında şaşılacak bir yan yoktur. Ya da burjuva düzenin demokratikleştirilmesi anlamına gelen "radikal demokrasi" hedefiyle toplumsal uzlaşmaya çağırmasında...

Sorduğumuz soruya tekrar geri gelecek olursak; ortak mücadele hangi politik zeminde olacaktır, hangi esaslara göre hareket edilecektir? Asıl çelişki ve çatışma kimler arasındadır?

Düzenin iç krizi devrimci bir temelde ele alınarak, düzenin kendi iç dalışında taraf olmadan, gelişmeler karşısında bağımsız tutum alınacak, işçi ve emekçilerin bağımsız çıkarlarının savunuculuğu mu yapılacak? Temel çelişki olarak sınıf çelişkisi mi esas alınacak?

Yoksa burjuva siyaset sahnesine işlerin gidişatını etkilemek, "sürece müdahale etmek" adı altında, çatışan taraflardan birinin yedeğinde yer alarak dolgu malzemesi mi olunacak? Ya da sahte

“demokrasi” söylemleri eşliğinde burjuva düzenin demokratikleştirilmesi politikası mı benimsenecek? Aynı anlama gelmek üzere toplumsal uzlaşma temelinde sınıf işbirliği mi savunulacak?

Dolayısıyla bu soruların yanıtları, ortak mücadelenin zeminlerinin zayıflığına da işaret ediyor.

İŞÇİ SINIFI MÜCADELE SAHNESİNE!

“Bugünün Türkiye’sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kırsal yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmek bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimleşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. “Ulusal cumhuriyet” ya da “demokratik cumhuriyet” projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır.” (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, www.tkip.org)

Tüm toplumsal mücadeleler toplumsal sınıflara dayanır, günümüzde ise temel toplumsal güç işçi sınıfıdır. Bugüne kadar dinsel gericilikle, şovenizmle sersemletilmiş işçi sınıfı, son süreçte özellikle gericiliğin cenderesine alınmıştır. Gerici AKP iktidarının temel toplumsal dayanağını oluşturan işçi sınıfı ve emekçi kesimler AKP’nin gerici söylemleriyle seferber edilerek, gerici iktidarın sokaktaki gücünü oluşturuyorlar. (Aynı uğursuz rolü CHP de oynuyor. 4 Ağustos Perşembe günü İzmir’de gerçekleşen CHP mitingine Genel-İş’in İzmir şubelerinin tüm üyeleriyle katılacağını açıklaması bir örnektir.)

İşçi ve emekçilerin gözlerine sahte demokrasi söylemleri ve “şehitler” nutuklarıyla perde çekilirken, BES (Bireysel Emeklilik Sigortası) kesintilerinin adımları atılıyor. Darbe girişimi sonrasında “piyasalardaki dalgalanmaları önlemek adına işsizlik sigortası fonuna başvurulabileceği” söylenerek fonun yağmaya açılacağı bugünden beyan ediliyor. OHAL’e dayanarak grevler yasaklanıyor. Darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı, sermayenin yüreğine su serpmek için işçi-emekçilere dönük her türlü hak gaspının hazırlıklarını yoğunlaştırıyor.

Düzen güçleri birbirleriyle dalaşırken, sermaye düzeninin çarkları işlemeye devam ediyor. Dolayısıyla bugün temel görev; asıl çelişki ve çatışmanın sınıf çelişkisi olduğu bilinciyle, biricik toplumsal güç olan işçi sınıfının mücadeleye seferber edilmesidir.

Cumartesi Anneleri: OHAL değil acil demokrasi istiyoruz

Cumartesi Anneleri 30 Temmuz günü 592. haftasına giren eylemlerinde OHAL döneminde gözaltında kaybedilen Süleyman Durgut’un katillerini sordu.

Galatasaray Meydanı’ndaki eylemde kayıp yakınlarının konuşmalarından sonra basın açıklaması okundu. “OHAL değil acil demokrasi istiyoruz” başlıklı açıklamada OHAL ve 23 Temmuz tarihli Kanun Hükmünde Kararname’nin (KHK) “hukuk devleti ilkesi”ne aykırı olduğu ifade edildi.

POLİS GÖZALTINI İNKAR EDİP KATLETTİ

Açıklamanın devamında 1994 yılında

Cizre’de gözaltında kaybedilen Süleyman Durgut anlatıldı. Esnaflık yapan Durgut’un muhbir olmaya zorlandığı, JİTEM tarafından gözaltına alınarak işkence görüldüğü aktarıldı. 14 Temmuz 1994 yılında Durgut’un evinin basılarak gözaltına alındığı belirtilen açıklamada, beyaz Toros’la götürüldüğü söylendi. Durgut’u sormak için polise giden ailesine “Burada böyle biri yok” cevabı verildiği, Durgut’un idil’e bağlı Herbak Köyü civarında kurşuna dizilerek öldürüldüğü ifade edildi. Durgut’un üzerinde kimlik olmasına rağmen Cumhuriyet Başsavcılığı’nın talimatıyla “meçhul kişi” olarak defnedildiğine yer verilen açıklamada onu katledenlerin yargılanmadığı, dosyanın 2014 yılında

zaman aşımına uğratıldığı söylendi.

Açıklamanın devamında şöyle denildi:

“Yaşadık biliyoruz; OHAL işkencenin normalleşmesi, gözaltında kaybetme ve katletmelerin yaşanması, hukuk güvenliğinin devre dışı bırakılması, suç işleyen kamu görevlilerine cezazırlık demek.”

Açıklama hala kendisinden haber alınmayan Hurşit Kültür’in akıbeti sorularak bitirilirken, Cizre ve Yüksekova’daki kayıp yakınlarının haftalardır eylem yapmadığı ve Tahri Elçi’nin katledilmesinin üzerinden 35 hafta geçtiği hatırlatılarak sonlandırıldı. Eyleme 200 civarında kişi katıldı.

Dersim’de askerin taradığı bir genç yaşamını yitirdi

Dersim’in Hozat İlçesi Pakire Köyü’nde denetimli serbestlik nedeniyle köydeki jandarma karakoluna imza vermeye giden Alişan İlkbahar’ın içinde bulunduğu araç, karakola varmak üzereyken askerler tarafından tarandı.

Açılan ateş sonucu aracı kullanan

İlkbahar’ın oğlu Mesut İlkbahar karnına isabet eden kurşunla ağır yaralandı. Köy sakinleri tarafından araçla önce Hozat’a, ardından Dersim Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Mesut İlkbahar yaşamını yitirdi.

Baba İlkbahar ise bir süre karakolda

tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Alişan İlkbahar, “Hakkımda açılan bir dava için karakola imza vermeye gidiyordum. Karakola varmak üzereyken araca 3-4 kurşun isabet etti. Oğlum arabadan indi, sonra elini kaldırdı, ‘vuruldum’ dedi” şeklinde konuştu.

Saldırının ardından karakoldaki askerlerin olaya çatışma süsü vermek için etrafi rastgele taradığı, açılan ateş sonucu karakola yakın Uzundal Köyü arazisinde yangın çıktığı bildirildi.

Türkiye'de di

**18 Aralık 2011 tarihli konferansın başlıktaki konuya ilişkin özel bölümüdür. TKİP IV. Kongresi'ne çalışma materyali olarak sunulmuştur...
AKP-cemaat arasındaki iktidar ve rant kavgası henüz bir yol ayrımı düzlemine gelmeden önce verilen konferans, bugün birbirini boğazlayan dinci-gerici kliklerin gerçek konum ve misyonlarına ayna tuttuğu için okurlarımıza sunuyoruz.**

Bugünün Türkiye'sinde dinci gerici akımların koalisyonuna dayalı bir iktidar gerçeği ile yüz yüzeyiz. Hükümet olmakla işe başladılar ve gelinen yerde devleti de önemli ölçüde ele geçirmiş durumdalar. Orduyu hizaya getirdiler, devletin öteki kurumlarını büyük ölçüde ele geçirdiler ve her yeni gün yeni bir alanı ele geçirmek üzere de hamle üzerine hamle yapıyorlar. Şike yasasından tutunuz da bu Reyting ölçme örgütlerine yapılan operasyona kadar, bunların hepsi yeni yeni mevziler ele geçirmeye yönelik girişimler. Ellerinden gelse ele geçirmedik yer bırakmayacaklar.

DEVİRME KARŞI DALGAKIRAN

Dinsel gericiliğin siyasal bir güç olarak toplumda bu kadar öne çıkmasını ve etkin olmasını tarihsel bir bakışla ele almak, bu olgunun tarihi köklerine ve zaman içindeki evrimine bakmak durumundayız. Bugün bir Fethullah Gülen fenomeni, onun adıyla anılan bir gericilik odağı ile karşı karşıyayız örneğin. AKP hükümeti ama yanı sıra "cemaat" diyoruz. Zira söz konusu olan gerçekte bir koalisyon, bir parti ile bir cemaatin koalisyonu. Tayyip Erdoğan partisi ile Fethullah Gülen cemaati arasında bir koalisyon.

Peki kim bu Fethullah Gülen? 1960'larda Erzurum Komünizmle Mücadele Derneği'nin başındaki adam. Nedir Komünizmle Mücadele Derneği? 1960'lar Türkiye'sindeki büyük sosyal uyanışa karşı alınacak önlemler kapsamında Amerikan emperyalizminin tavsiyeleri üzerine yaratılan karşı-devrimci organizasyonlardan biri. '60'lı yılların başında CIA uzmanları Türkiye'de incelemeler yapıyorlar ve gelişmekte olan sosyal uyanışa dikkat çekerek, öteki önlemler yanında dinin siyaseten etkin bir biçimde kullanılmasını Türkiye'yi yönetenlere önemle tavsiye ediyorlar. Komünizmle Mücadele Dernekleri de buna yönelik adımlar kapsamında gündeme geliyor. Doğrudan CIA tarafından finanse edilen kontrgerilla hizmetinde bir organizasyon olarak. Fethullah Gülen ve "cemaat" gerçeğini tam olarak anlayabilmek için bu temel gerçeği de önemle göz önünde bulundurmak gerekir.

Evet, '60'lar Türkiye'sinde kendini gündend güne hissettiren bir sosyal uyanış var. 31 Aralık 1961'de Saraçhane'de büyük bir işçi mitingi var örneğin, grev hakkı için. Bu mitinge katılım konusunda değişik rakamlar var, sık tekrarlananı 250 bindir. Bunu Türkiye işçi sınıfının o günkü sayısal durumu ile birlikte düşüneneceksiniz. Bu, Türkiye işçi sınıfının kendi istemleri üzerinden sınıf olarak sahneye çıkışıdır. Salt sendika hakkı değil, fakat grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için 250 bin işçinin o günün ölçüleriyle dev bir kitle olarak bir araya gelmesi ve böyle bir talepte bulunması, temel önemde bir sosyal uyanış belirtisidir.

1963 yılında Kavel Kablo'da fiili bir grev var, büyük yankılar yaratan. Bu direniş, bu fiili grev, Türkiye'de grev hakkının sökülüp alınmasında bir dönüm noktasıdır. Soluklu bir direniştir, aylarca sürmüştür. Sonuçta bunun ardından grev hakkı yasalaşmıştır. Grev hakkının çalışma bakanı Ecevit sayesinde yasalaştığı boş bir efsanedir. Grev hakkı gerçekte Saraçhane Mitingi'yle başlayan, Kavel grevinden geçen süreçlerle koparıp kazanılmıştır. Dönemin çalışma bakanı olarak Ecevit'e düşense, bunun biçimsel yasal gereklerini yerine getirmek olmuştur.

1965 yılında Zonguldak'ta büyük bir işçi direnişi var, iki işçinin ölümü ile sonuçlanan... Bu büyük işçi direnişine karşı paraşütçü birlikleri üzerinden hava kuvvetleri bile harekete geçiriliyor. Zonguldak askeri bölge ilan ediliyor, sıkıyönetim uygulamasına geçiliyor. İşçi sınıfının ortaya koyduğu büyük mücadele potansiyeline örnekler olarak veriyorum bunları. Ortada daha henüz ne sol hareket var, ne de bildiğimiz şekliyle Türkiye İşçi Partisi. Türkiye İşçi Partisi'nin sola açılması 1962 yılında Mehmet Ali Aybar ve sol aydınların partiye katılımı ile baş-

lamıştır. Ama gene de Türkiye İşçi Partisi adınının kendisi bile Türkiye'deki sosyal uyanışın temel önemde bir işaretidir. Bir kısmı ilerici ve daha sonra DİSK kurucusu bir grup sendikacının işçi sınıfı adına bir parti kurmaya girişmeleri bile başlı başına önemli bir olaydır. Bu sınıf adına siyasi yaşama bir taraf olarak katılım eğiliminin bir yansımasıdır.

Demek istiyorum ki, Amerikan uzmanları işte böyle verilerden hareketle, ciddi bir dinsel siyasal akımın şekillendirilmesinin Türkiye için bir ihtiyaç olduğunu saptıyorlar ve ülkeyi yönetenlere tavsiye ediyorlar. Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri'nden

tutunuz da Mendere döneminde zaten oy depoları olarak siyasi yaşama etkin bir katılım gösteren tarikat ve cemaatlerin önünün hepten açılmasına kadar dinsel gericiliğin bu harekete geçirilişi, kurulu düzenin sosyal uyanışa ve sola karşı karşı-devrimci bir önlemdir. Her biçimiyle örgütlü dinci gericilik devrimci gelişme

tehlikesine karşı bir dalga kıran olarak harekete geçirilmiştir, olayın tarihsel ve politik anlamı budur.

Dinsel gericiliğin Türkiye'de politik bir iddia ile sahneye çıkışının kökeninde, Amerikan emperyalizminin hizmetinde devrimci kanı dökmek var. 1969'daki Kanlı Pazar olayı bunun bir örneğidir. Saldırı çağrısını yapanlardan biri Mehmet Şevki Eygü'dür; bu sicilli gerici bugün hala da bir yazar olarak etkindir, İslamcı camiada önemli bir adamdır. Sopalı bıçaklı dinci grup, Amerikan emperyalizmine karşı yapılan büyük kitlesel gösteriyi kana buladı, iki ilerici insanı bıçaklayarak öldürdü. 1963'te kurulan ve 1965'ten itibaren hızla çoğalan Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri'nin temel misyonu budur, Amerikan emperyalizminin hizmetinde devrimci kanı dökmektir. Fethullah Gülenler o zaman da ABD şahsın-

da emperyalizmin kucağında idiler, şimdi de... Adamın on küsur yıldır ABD'yi mekân seçmesi rastlantı değil elbet. Kendisi tam olarak CIA denetiminde ve emperyalizm ile siyonizmin hizmetindedir.

12 Mart'ta dinci Milli Nizam Partisi de usulen kapatıldı. Necmettin Erbakan yurtdışına kaçtı. Çok geçmeden biri Kemal Sunalp olmak üzere kontrgerilla mensubu iki özel harpçi subay gidip İsviçre'de kendisiyle görüştüler, dönüp yeneden partisini kurmasını istediler. Nedeni yeterince açık olmalı.

Yine de '70'li yılların ikinci yarısındaki devrimci yükseliş döneminde dinci gericilik geri planda kaldı. Zira bu dönem öne sürülen, şoven milliyetçiliği bayrak edinmiş faşist MHP, ona bağlı paramiliter güçler idi. Kurulu düzen dinci gericiliğin yanı sıra şoven milliyetçiliği de devrime karşı dalga kıran olarak hazırlamıştı ve '70'li yıllarda bu ikincisi ön planda idi. Daha '60'lı yıllarda bir taraftan Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri de içinde saldırgan dinci gericilik örgütlenirken, öte taraftan faşist paramiliter bir yapılanma olarak MHP eksenli komando kampları kuruluyor ve bu kamplarda toplumsal mücadelelere karşı kullanılacak faşist çeteler eğitiliyordu. Bu çerçevede '70'li yıllarda özel harpçi Türkes'in misyonu öne çıktı.

Bu vesileyle vurgulamam gereken temel önemde bir gerçek daha var. Türkiye gericiliğinin dincisi milliyetçi, milliyetçisi ise aynı ölçüde dincidir. '70'li yıllarda MHP'nin temel sloganlarından biri, "Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar müslüman!" idi. Yani faşist 12 Eylül rejiminin Türk-İslam sentezi ideolojisi, daha bu zamandan şiarlaştırılmış biçimi ile vardı. Genel olarak milliyetçilik ümmetçilikle, tersinden de ümmetçilik milliyetçilikle bağdaşmadığı halde, bunların şoven milliyetçisi dinci, dincisi ise şoven milliyetçidir.

MHP faşist-paramiliter bir örgüt olarak '70'li yıllarda önplanda olduğu için, o dönem dinsel gericilik biraz geri planda kaldı. Kurulu düzen için o gün asıl ihtiyaç faşist MHP idi. MHP'de yuvalanmış faşist çeteler ile dönemin kitle mücadeleleri provoke edilmeye, silahlı terörle sindi-

'60'ların başında Amerikan uzmanları dinsel siyasal akımın şekillendirilmesinin Türkiye için bir ihtiyaç olduğunu saptıyor ve yönetenlere tavsiye ediyorlar. Dinci gericilik de devrimci gelişme tehlikesine karşı dalga kıran olarak harekete geçiriliyor.

nysel gericilik

H. Fırat

rilmeye çalışılıyordu. Bu arada 12 Eylül faşist darbesini meşru kılacak provokasyonlar örgütleniyordu. MHP'li militanlar kullanılarak aydınlar, akademisyenler, gazeteciler, sendikacılar öldürtülüyordu. Sayısız provokasyonlar, bombalamalar, kitlesel katliamlar örgütleniyordu. Çatlılar, Kırıcılar vb. bu dönemin, bu kirliliğin ve karanlık misyonun ürünü ve basit piyonları idiler.

12 EYLÜL REJİMİNİN DOLAYSIZ ÜRÜNÜ

12 Eylül faşist askeri darbesiyle birlikte ise "Türk-İslam sentezi" artık açıkça devletin resmi ideolojisi haline getirildi. Daha öncesinde Aydınlar Ocağı türünden gericilik yuvalarında bunun teorisi yapılıyordu. 12 Eylül'le birlikte ise cunta eliyle devletin resmi ideolojisi katına çıkarıldı. Türkeş sıkıyönetim mahkemelerinde, yerinde bir ifadeyle, "biz içerdeyiz ama fikirlerimiz iktidarda" diye yakınıyordu.

Dinci gericiliğin örgütlü bir kuvvet olarak toplum yaşamında etkin biçimde ön plana çıkışında 12 Eylül gerçek bir dönüm noktası oldu. 12 Eylül ile birlikte bizzat 12 Eylülcüler (siz Amerika emperyalizmi olarak anlayın, çünkü yularları olduğu gibi ABD'nin elindeydi) İslamı, dinsel gericiliği, genel olarak dini çok özel bir tarzda palazlandırdılar. Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, yeni yeni imam hatip okullarının açılması, dinsel düşüncenin devletin eğitim, kültür ve propaganda aygıtlarıyla sistemli bir biçimde topluma pompalanması, din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, Alevi köylerine bile camiler yapılması, dinci faaliyetler için Suudi Arabistan'dan gizli fonlar temin edilmesi demek olan Rabita olayı, tüm bunlar 12 Eylül askeri faşist rejiminin icraatlarıdır. Çok özel bir programla, çok özel bir yönelimle devlet, arkasında Amerikan emperyalizmi ve egemen sınıf, dine ve dinsel gericiliğe geniş bir alan açtı. Bu aynı sürecin öteki yanı ise sosyal mücadelenin dizginlenmesi, devrimci akımların ezilmesi ve böylece burjuva gericiliğinin her türü için, özellikle de dinsel gericilik için meydanın düzlenmesidir.

Biz marksistler din sorununu materyalist bir bakış açısıyla ele alırız. Emekçi sınıflar içerisinde dinsel düşüncelerin neden ve nasıl güçlendiğinin materyalist bir açıklamasını yaparız. Dolayısıyla dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi de bu zemine oturturuz. Emekçinin, sermayenin baskısı ve sömürüsü karşısındaki çaresizliği, onda "öteki dünya" umudunun ve genel

olarak dinsel düşüncenin de zeminidir. Emekçi yoksul, örgütsüz ve çaresizse, sığınacak alan arar. Acılarını dindirecek zemini dinde, öbür dünya umudunda ve avuntusunda bulur.

12 Eylül'ün bir yanında askeri faşist darbenin siyasi programı, öteki yanında 24 Ocak Kararları'nda somutlanan ekonomik program var. Bu ikincisi, büyük bir sosyal yıkım, emekçi için yokluğun ve yoksulluğun katmerleşmesi demektir. Tam da faşist askeri darbenin yarattığı siyasi koşullar nedeniyle, emekçinin tüm bunlar karşısında eli kolu bağlı kalması, bu geniş çaplı sosyal yıkım karşısındaki çaresizliği ise, sorunun öteki yönüdür. Bir tarafta yokluğun, yoksulluğun dipsiz kuyusu, öte yanda buna karşı bir çaresizlik durumu. Bu emekçinin özgüvenini yıkar, onu gerçeklerden ve ilerici değerlerden koparır, kaderciliğe, her türden mistik inanca, özellikle de dine yöneltir. Bu, dinsel etkinin serpilip gelişebileceği en verimli sosyal-kültürel atmosferdir.

İzlediği politikalarla bu atmosferi 12 Eylül askeri rejimi bizzat yarattı. Ekonomik ve sosyal yıkım politikalarıyla emekçiyi yoksulluğun dipsiz çukuruna itti ve topluma soluk aldırılmayan baskı ve terör rejimiyle de buna karşı bir şey yapamaz duruma düşürdü. Yoksul ve çaresiz emekçi böylece kaderciliğin, dinin, giderek dinsel gericiliğin pençesine düştü. Emekçi bilinçli ve örgütlüyse, düzenin kendisi için yarattıklarına karşı fiili eylemin içindeyse, samimi duygularla dinsel inancı olsa bile, din onun için geri planda bir olaydır. Onunla tanrı arasında bir mesele sınırlarında kalır. Dinin emekçi için sosyal ve siyasal yaşam alanı haline gelmesi, tam da 12 Eylül politikalarının yarattığı toplumsal-siyasal iklimde gerçekleşti. Dinin ve dinsel gericiliğin devlet eliyle güçlendirilmesi Kürt uyanışının ardından yeni boyutlara taşındı. Kürdistan'da tarikatlar ve cemaatler desteklendi, Hizbullah denilen cinayet şebekesi devlet eliyle beslenip palazlandırıldı. Bütün bunların üstüne daha bir de dünyadaki olaylar, '89'daki o büyük çöküş bindi. Dünyayı saran genel gericilik

atmosferi her türden bilim dışı düşünceye ve inanca, özellikle de dine geniş bir alan açtı. Bütün bunlar Türkiye'de sosyal demagojiyi de çok iyi kullanan dinci gericilik akımının sürekli biçimde güç kazanmasını beraberinde getirdi.

Tabloyu ne kadar tam vermeye çalışsam da, bazı şeyler gene de eksik kalıyor. Örneğin ABD'nin "yeşil kuşak projesi"nin etki ve sonuçlarından ya da İslami bir rejimle sonuçlanan İran Devrimi'nin getirdiği ideolojik ve moral etkiden söz etmiş değilim henüz. Buna 1980'li yıllarda Afganistan ve '90'lı yılların başında Bosna ve Çeçenistan olaylarının geniş çaplı gerici etkisini ekleyiniz. Dinsel gericiliğin beslenme ve güçlenme kaynakları gerçekte dile getirdiklerimden çok daha geniş demek istiyorum.

Sonuçta '90'lı yılların ortasına ulaştığımızda, İstanbul'da belediye başkanlığına, ülke genelinde en büyük parti olabilecek bir gelişme aşamasına ulaştı dinci gerici akım. Solu ve sosyal mücadeleyi ezip, yoksulluğu emekçiye sistemli bir şekilde dayattıkları o aynı süreç, beraberinde dinsel gericiliğin gelişmesi, güçlenmesi, palazlanması ve artık iktidarda pay talep edebilmesi düzeyine ulaşmasını sağladı. Dinin ve dinsel gericiliğin önünü her yolla açanların varmak istedikleri nokta belki bu değildi. Onlar dini emekçileri ve yoksulları tutacak bir barikat olarak düşünüyorlardı. Ama parlamenter rejimin işleyişi içinde dinin o pasif etkisi siyaset alanına etkin bir biçimde taşındı. Bütün bir '80'li yıllar boyunca en iyi biçimde hazırlanan ve kadrolaşan dinci akım oluşan zeminden en iyi biçimde yararlanmasını bildi.

ABD'nin de burada çok hazırlıklı olduğu, kendi dolaysız çabalarıyla oluşan bu yeni toplumsal durumu çok iyi değerlendirdiği görülüyor. Daha '90'lı yılların başında, Ortadoğu için sürekli politikalar üretiyor. Büyük Ortadoğu projesi geliştiriyor ve bunun içinde Türkiye'ye, "ılımlı İslamcı" bir kimlik üzerinden Ortadoğu'da oynayabileceği bir misyon tanımlıyor. Tayyip Erdoğan daha İstanbul belediye başkanı iken Amerikan büyükelçileri,

bazı Amerikan kuruluşları kendisiyle yakinen ilgileniyorlar. Sonradan açığa çıkan veriler Tayyip Erdoğan'ın bugünkü misyona adım adım hazırlandığını tüm açıklığı ile gösteriyor. Erbakan'ın gerici burjuva sınırlarda da olsa kendine göre belli milli duyarlılıkları vardı. Bunun bir yanı, kaba batı düşmanlığına dayalı popülist boş laftı. Ama öteki yanında, Anadolu'nun geleneksel orta katmanlarının, emperyalizmle olan nispeten sınırlı bağlarından dolayı, ona karşı mesafeli tutumu vardı. Dinsel gericilik düne kadar büyük ölçüde Anadolu'nun bu geleneksel orta sınıf katmanlarının temsilcisi oldu. Ama AKP ile birlikte büyük sıçramasını yaptı, tekelci büyük burjuvazinin partilerinden biri haline geldi. Onun bir kesiminin, bugünkü biçimiyle MÜSİAD'larda, TUSKON'larda temsil edilen kesiminin, politik eğilimini temsil eder oldu. Artık dinsel gericilik Türkiye'de büyük burjuvazinin bir kanadının dolaysız siyasal temsilcisidir. Bugünkü siyasi tabloda içerisinde ise toplumun genel çıkarlarının temsilcisi...

ABD'nin "ılımlı İslam" projesiyle neyi hedeflediğine bugünün siyasal olguları üzerinden bakalım. Tayyip Erdoğan Tunus ve Mısır olaylarının ardından bir Ortadoğu turu gerçekleştirdi. Mısır parlamentosundaki konuşmasında "Kişiler müslüman ama devletler laik olur" dedi. Bunu şeriatçı ideoloji ve kültürle eğitilmiş biri söylüyor. Sayın ki onun ağzından ABD söylüyor. ABD'nin koltuklamasıyla Türkiye'de başbakan olmanın karşılığıdır bu. Tayyip Erdoğan Mısır'a gidiyor, burada iktidar olmak şansı kazanmış İslamcı akıma Amerikan akılları veriyor. Aynısını Tunus'ta yapıyor. Ve bakıyorsunuz, Fas'tan Tunus'a kadar etkin konum kazanan İslamcı partiler, "Model ülkemiz Türkiye ve model partimiz AKP" diyorlar. Yani Amerikancı "ılımlı İslam"!

Tayyip Erdoğan'ın Mısır ve Tunus'taki söylemi, AKP'nin Ortadoğu'daki Amerikancı misyonunun temel önemde bir boyutudur. Türkiye'nin omzu kalabalık generallerinden bir kısmını içeri tıkma kolaylığının sırrı da buradadır. Türkiye'de ABD çıkarlarına en iyi biçimde hizmet etmekle kalmayıp, bunu aynı şekilde dışarıda, tüm bölgede yaparsanız, ABD size o desteği elbette ki verir. Daha doğrusu ABD size o desteği verdiği içindir ki siz bunu şimdi böyle yapıyorsunuz, böyle yapmak zorunda kalıyorsunuz.

(...)

Dinsel gericilik düne kadar büyük ölçüde Anadolu'nun geleneksel orta sınıf katmanlarının temsilcisiydi. AKP ile birlikte tekelci büyük burjuvazinin MÜSİAD ve TUSKON'larda temsil edilen kesiminin politik eğilimini temsil eder oldu.

Tarih işçi sınıfını iktidara, sınıfın öncülerini göreve çağırıyor!

İşçi sınıfı ve emekçilerin “darbe-demokrasi” tartışmaları ekseninde, gerici iktidar çatışmasına yedeklenmeye çalışıldığı bir süreci yaşıyoruz. İçeride ve dışarıda girilen çok yönlü açmazların tektlediği, artık açık çatışma biçimini alarak “kılıçların çekildiği” iktidar kavgası, çatışmayı ortaya çıkartan zemini daha da ağırlaştıran bir içerikte seyrediyor. Her ne kadar AKP, 15 Temmuz’un ardından ele aldığı üstünlükle karşı saldırıya geçse de, bunun kendisi sistemin sorun alanlarını ve açmazlarını büyütme dışında bir işlev taşıyor. Uzun bir süredir burjuva devlet aygıtının temel kurumlarının meşruiyeti toplum çapında bir tartışma konusuydu. Bugün başta ordu olmak üzere, polis, mahkemeler, devlet bürokrasisi kısacası devleti devlet yapan ve toplumsal yaşamı sisteme bağlamanın temel araçları olan ne varsa hepsi toplum nezdinde tartışmalı bir hal almış durumda.

Ülke genelinde ilan edilen OHAL’in ardından ağırlaştırılan baskı rejimi, buna eşlik eden topyekün tasfiye süreci ve burjuva devletin bekası için aynı paydada buluşan AKP, CHP, MHP “milli mutabakatı” ile, burjuva devleti yeniden tahkim edecek bir süreci yönetmeye çalışıyorlar. Bir yanı sıra temel kurumların imajını düzeltilecek propaganda, diğer yanda ise işçi ve emekçi kitleleri hareketsiz kılacak, içi boş bir demokrasi söyleminin ardından sürükleyecek gerici bir atmosfer yaratma çabaları bir arada yürütülüyor.

Burada özellikle altının çizilmesi gereken temel önemdeki gerçeklerden birisi de şu; bütün bunlar sermaye düzenini sarsabilecek, sınırlarını zorlayabilecek, açmazlarını derinleştirebilecek bir sınıf ve kitle hareketi üzerinden değil, bizzat bu sistemi yönetenlerin kendi iç çelişkilerinin yarattığı bunalım üzerinden hayat buluyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin dağınık, örgütsüz ve büyük ölçüde burjuva gericiliğinin şu ya da bu tarafının etkisi altında olduğu günümüz Türkiye’sinde yaşanan bu gelişmeler, sermaye düzeninin tüm kurumlarıyla ve işleyişle tükenişini göstermektedir.

Her açıdan ve her yönüyle tükenmiş bir sistem ile karşı karşıyayız. Ancak sistemin tükenmişliğinin onun yıkılması anlamına gelmediğini de birçok örnek üzerinden biliyoruz. Sermaye düzenini yıkabilecek tek güç, işçi sınıfı önderliğinde emekçi kitlelerin devrimci eylemidir. İşçi sınıfının bağımsız devrimci tutumu üzerinden devrimci bir inisiyatif inşa edilmeden ne güncel gelişmelere müdahale edilebilir, ne de gerici burjuva

İşçi sınıfının toplum çapında devrimci bir taraf olarak kendini ortaya koyabilmesi, yaşanan gelişmelere karşı gücünü politik olarak hayata geçirebilmesiyle mümkün olacak. Tek tek fabrikalarda yaratılacak mücadele mevzileri, bu mevzilerin temsil ettiği devrimci bakış, bu ikisinin toplamı üzerinden ifadesini bulacak olan gerçek taraflaşma devrimci sınıf hareketinin inşa edileceği zemin olacaktır.

iktidarı yıkılabilir. Bugün emekçi kitlelere yönelik çok yönlü gerici kuşatmanın, ardı arkası kesilmeyen propagandanın gerisinde sermaye düzenini yönetenlerin çok iyi bildikleri bu gerçeklik yatmaktadır. Henüz kendilerini tehdit edecek bir sınıf hareketliliği olmamasına rağmen, hem biriken mücadele potansiyellerinin farkında olarak, hem de asıl çatışmanın bu olduğunu bilerek bir an bile boşluk bırakmayacak adımlar atmaya çalışıyorlar.

Burjuva partiler “milli mutabakat” ekseninde, kendi varlık zeminleri olan sermaye düzeninin açıklarını kapatmaya çabalarırken, sol hareketin büyük bir bölümü yavan “demokrasi” söylemi üzerinden düzen siyasetine eklemelerken, yakıcı olan şey, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabasıdır.

Devrimci sınıf hareketi, gündelik yaşamda adım adım örgütlenebilecek bir süreç olarak hayat bulacaktır. Güncel gelişmeler karşısında tek tek ya da lokal düzeyde de olsa işçi sınıfının bağımsız sınıf tutumunu, devrimci eylemini geliştirme çabasının, toplum çapında gerçek bir taraflaşma yaratma adımlarının sıklaşmasıyla olanaklı olacak.

Böylesi boğucu bir atmosferde, sınıf ve emekçi kitlelerin hareket edemez hale getirilmeye çalışıldığı, kendi talepleri

istemleri karşısında duyarsızlaştığı, yer yer sermayenin ekonomik saldırılarını dahi destekler bir noktaya gerilediği bir evrede, sınıf cephesinden atılan her ileriye dönük adım önemli bir yerde durmaktadır. Çeşitli fabrikalardan metal işçilerinin “Demokratik bir ortamda insanca yaşamak için talep ediyoruz” başlıklı deklarasyonu ve sıraladıkları demokratik istemler üzerinden gerçekleştirdikleri mücadele çağrısı, bu çağrıya farklı bölge ve fabrikalardan gelen destek açıklamalarının, henüz geniş ölçekte bir etki yaratmasa da, gerçek taraflaşmayı ortaya koyan, bu toz duman içinde hedefi ve atılması gereken adımları işaret eden önemli bir çıkış olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Böylesi bir dönemde işçi sınıfının kendi talepleri ekseninde girişeceği en küçük eylem, hak talebi dahi burjuva gericiğinde gedikler açmak anlamına gelecek, devrimci sınıf hareketini mayalayacak zeminler olacaktır. İşçi sınıfının içinden geçilen sürece, mevcut gücünden ve etkisinden bağımsız olarak politik bir taraf olma çabası, burjuva gericiliğine vurulacak darbe açısından fazlasıyla önemli bir yerde durmaktadır. Avcılar, Esenyurt, Beylikdüzü’nde çeşitli fabrikalardan yan yana gelen işçilerin yine deklarasyonu destekleyen ve işçi sınıfını

sosyalizm mücadelesini güçlendirmeye çağıran açıklamaları bu açıdan önemlidir. Klisom Klima İşçileri’nin metal işçilerinin yayınladığı deklarasyona destek açıklamaları ve sürece dair yayınladıkları fotoğraf, iki cümle ile günün alınması gereken politik tutumunu özetliyor. Küçük bir işletmede örgütlü bir sınıf bölümü olarak “sınıfa karşı sınıf” vurgusuyla sınıf kardeşlerine çağrı yapıyorlar. Şu haliyle bir fabrika ekseninde örgütlü olarak sınıfın en ileri bilincini ve tutumunu temsil ediyorlar.

İşçi sınıfının toplum çapında devrimci bir taraf olarak kendini ortaya koyabilmesi, yaşanan gelişmelere karşı taleplerini, bakışını, gücünü pratik ve politik olarak hayata geçirebilmesiyle mümkün olacak. Tek tek fabrikalarda yaratılacak mücadele mevzileri, bu mevzilerin temsil ettiği devrimci bakış, bu ikisinin toplamı üzerinden ifadesini bulacak olan gerçek taraflaşma devrimci sınıf hareketinin inşa edileceği zemin olacaktır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, öncü-devrimci işçilerin omuzlarında bu zeminleri güçlendirme sorumluluğu durmaktadır. Tarih işçi sınıfını iktidara, işçi sınıfının öncülerini göreve çağırıyor!

Kamu emekçilerine dönük saldırılar boyutlanıyor

Saldırlara karşı fiili mücadeleyi örelim!

15 Temmuz darbe girişiminin ardından kamu emekçilerine dönük başlatılan saldırılar yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Darbe girişiminin hemen ardından on binlerce emekçi soruşturma gerekçesi dahi ortaya konulmadan hukuksuz biçimde açığa alındı. Kamuoyuna dönük yüzünde "FETÖ'cülerin temizlenmesi" olarak lanse edilmiş olsa da, açığa alınan emekçilerin hiçbiri soruşturmaya konu olan ve işledikleri iddia edilen fiilin ne olduğunu dahi bilmiyor. AKP iktidarı, OHAL kararnamelemleri ile bir yandan devlet kurumlarını kendi emir-komuta zinciri altına alırken, öte yandan da darbe girişiminin yarattığı 'meşru' zemini ve düzen muhalefetine desteğini arkasına alarak kitlesel kıyımlarla toplumsal algının yönünü belirlemeye çalışıyor.

Gülen cemaati başta olmak üzere bir dizi cemaatin, ABD emperyalizminin ve burjuvazinin desteği ile bir koalisyon partisi olarak hükümet olan AKP, gerek Gülen cemaati ile ortaklığının sürdüğü dönemde ve gerekse de bu dönemin sonrasında, devlet kurumları üzerinde denetim kurmaya dönük adımları ile iktidarlaştı. Torpil ve kayırmacılık, AKP'nin iktidar olduğu dönemin en belirgin özelliklerinden birisi oldu. Sınav sorularının dağıtılmasından şifreli cevap anahtarları dağıtımına, mülakat sisteminin yaygınlaştırılarak görevde yükselme ve atamalarda torpilin tek geçer akçe haline getirilmesine kadar bir dizi uygulama ile kamuda kadrolaşmadık kurum bırakılmadı. Öyle ki, torpilsiz atama yapılmadığı gerçekliği ile yüz yüze kalan insanlar referans arama çabalarını gizlemeden yapar hale geldiler. 2010 KPSS sorularının sızdırılmış olması nedeniyle iptal edilmiş olması, torpil ve kayırmacılığın hangi boyutlarda olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Bugün ise AKP, dünkü ortaklarının referansı ile yerleştirdiği, bizzat kendi desteği ile kurumsallaşan yasal eğitim kurumlarına çocuklarını gönderen, Cemaatçi olarak görülen bankalarda işlem gerçekleştiren, yasal olarak kuruluşuna ve faaliyetine izin verilen Cemaatçi sendikalara üye olan kamu emekçilerini 'suç' işlemekle itham ederek açığa alıyor.

Darbe girişiminin hemen ardından kamu emekçilerinin yıllık izinlerini kaldıran AKP, çıkardığı bir KHK ile de açığa aldığı on binlerce emekçinin soruşturma sürecinin başlangıç süresini 'OHAL süresi' olarak değiştirdi. Bu düzenleme gösteriyor ki AKP iktidarı, nasıl ve hangi ölçüler esas alınarak belirlendiği bilinmeyen listelerle açığa aldığı emekçilere henüz

bir 'suç' yöneltebilmiş değil. Yani açığa alınan emekçiler, uzunca bir süre neyle itham edildiklerini dahi bilemeyecekler. Emekçilerin, savunmasının alınıp alınmayacağı dahi bilinmezken, savunma alınsa bile verilen kararların siyasi kararlar niteliği taşıyacağına kesin gözüyle bakılıyor.

Elbette ki, kamu kurumlarında cemaatçi örgütlenme AKP iktidarının izlediği kadrolaşma politikasının bir ürünü olarak yaygınlık kazandı. Ne var ki gerici örgütlenme Gülen cemaati ile sınırlı olmadığı gibi AKP koalisyonunun bugünkü ortakları durumunda olan her türden gerici odağın kamu kurumlarındaki kadrolaşmada önemli bir ağırlığı bulunuyor. On binlerce emekçinin açığa alınmasının ardından kamu kurumlarına yığınsal bir biçimde alımlar yapılacağı, bu alımlarda KPSS şartı aranmayacağı ve koyu bir mülakat (torpil) sistemi uygulanacağı ilan edilmiş bulunuyor. "İnce eleyip sık dokumak" ifadesi ile aklanmaya çalışılan bu uygulamaların Gülen cemaati dışındaki ve AKP destekçisi olan gerici örgütlenmelerin kadrolaşması olarak yaşanacağına şüphe bulunmuyor.

İktidar gücünü toplumun iliklerine kadar hissettirerek kullanan AKP, kamu emekçilerine dönük saldırılarına 'darbe karşıtlığı' iddiası ile hem toplumsal bir destek buldu, hem de yarattığı korku atmosferi ile kamu emekçilerinin tepkilerini de bastırmış oldu. Açığa alınan on binlerce emekçiden herhangi bir tepki gelişmediği gibi, geleceklere belirsiz hale gelen milyonlarca emekçi de örgütlü bir tepki geliştirebilmiş değil. Bu durum AKP'yi daha fazla cesaretlendirmekte, kamu emekçilerinin iş güvencesine dönük saldırıların hayat bulmasını kolaylaştırmaktadır.

TEK ÇÖZÜM FİİLİ-ÖRGÜTLÜ MÜCADELE!

AKP'nin sorgusuz sualsiz emekçileri işten atmasına en yakın desteği yandaş Memur Sen sunuyor. AKP bürosu gibi çalışan ve hizmetinin karşılığı olarak hükümetten övgüler alan bu gerici konfederasyon, açığa alınan binlerce üyesini sahipsiz bıraktı. Açığa almaları sessiz kalarak 'FETÖ terör örgütü' denilen gerici örgütlenmeyi kendi bünyesinde barındırmış olduğunu da kabul etmiş oldu. Kamu Sen ise Memur Sen'den farklı olmamakla birlikte, 'yetkililerle görüştük, suç tanımına girmeyecek isnatlarla açığa alınanlar üç ay içinde görevlerine iade edilecek' türünden yaptığı açıklama ile

açığa alınan binlerce üyesini teskin etmeye çalıştı. Açığa alınanların büyük çoğunluğunun "banka hesabı açmak, gazete aboneliği, facebook paylaşımları" gibi suç teşkil etmeyen isnatlarla açığa alındığını söyleyen Türk Kamu Sen'in, usulsüz açığa almaları karşı çıkmak yerine üyelerini teskin etmeye yönelmesi özünde Memur Sen'le aynı tutuma sahip olduğunu göstermektedir.

Elbette ki bu gerici konfederasyonların haksızlığa uğrayan emekçilere sahip çıkması beklenemez. Onlar sendikal faaliyetlerini 'torpil, idare ile iyi ilişkiler, reklam, milliyetçilik-mezhepçilik' gibi argümanlar üzerine kurmuş, gerçekte birer sendika niteliği taşımayan gerici çıkar örgütlenmeleridir. Fakat KESK'in ve ilerici kamu emekçilerinin de yeterince sahiplenici bir tutum gösterebildiği söylenemez.

Bugün için sınırlı da olsa, saldırılar ,açığa almalar ve sürgünler biçiminde KESK'e de uzanmış bulunuyor. KESK ise kamu emekçilerini hak gasplarına karşı örgütlemeye yönelmek yerine CHP mitingine katılma çağrısı yaparak düzen güçlerine kan taşıyan bir tutum geliştirebiliyor. Üstelik AKP'nin bugünkü uygulamalarını CHP ve MHP'den aldığı açık destek sayesinde sürdürüyor olması gerçeğini bir yana iterek!

"Üç milyon kamu emekçisinin sesi-yiz" diyen KESK'in açığa alınan on binlerce emekçiyi hakları için mücadele etmeye çağırması, onların tepkisini örgütleme çabasına girişmemesi, bu söylemin sahte bir slogan olarak ileri sürüldüğünü ortaya koymaktadır. KESK ve bağlı sendikalar en fazlasından kapalı mekanlarda kendi üyelerine dönük basın toplantıları yapmakla, internet sayfasında açıklamalar yayınlamakla yetinmektedir. Oysa ortada gerici cemaat militanlarını bir yana bırakırsak, dinsel gericiliğin etkisi altında ve onun darbesini yemiş on binlerce

emekçi var. Dahası bu kitlesel kıyımlara fiili bir tutum almamak, hem AKP'yi hak gaspları için daha da cesaretlendirmekte, hem de milyonlarca emekçinin sahipsiz kalma korkusu yaşamasına neden olmaktadır.

Kuşkusuz KESK'in ve bağlı sendikaların bu tutumsuzluğunun gerisinde izlediği reformist sendikal çizginin önemli bir payı var. Bu reformist çizgidir ki, olayları tersinden okumakta, düzen muhalefetine medet ummakta ve fiili bir tutum geliştirmenin KESK'i hedef haline getireceğinden kaygı duymaktadır. Darbe girişimi sonrasında tek bir bildiri dahi çıkartılmamış olması bunu anlatmaktadır. Oysa fiili bir mücadele tutumu geliştirmemek, tersinden, KESK'i daha kolay lokma haline getirmekle kalmamakta, kamu emekçilerinin hak gaspları karşısında tepki gösteremez duruma gelmesine de vesile olmaktadır.

KESK'in ve ileri kamu emekçilerinin bugün yapması gereken, öncelikle hukuksuz ve asılsız biçimde görevden uzaklaştırılan kamu emekçilerini fiili bir mücadeleye sevk etme çabası göstermek, bununla birlikte AKP kadrolaşmasına ve açığa alma saldırısına karşı kamu emekçilerinin tepkisini açığa çıkarmaya yönelik bir tutum geliştirmek olmalıdır. Bunun ise metinler yayınlamak ve kapalı kapılar ardında basın toplantıları düzenlemekle olanaklı olmadığı açıktır. Dün işten atma saldırılarına karşı tek bir direniş çadırı kurmayan bir KESK gerçekliği vardı, bugün ise kitlesel kıyımlar karşısında yine aynı şekilde açıklama yapmakla yetinen bir KESK gerçekliği var. Eğer bunu değiştiremezsek, yarın KESK'e yönelecek kitlesel kıyımların önüne geçmemiz de, iş güvencesinin kaldırılmasını engellememiz de olanaklı olmayacaktır.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

OHAL ile “sözleşmeli öğretmenlik” geri geldi!

AKP, darbe girişiminin ardından devreye soktuğu OHAL ile adeta yaşanan süreci kendi iktidarını güçlendirmek için fırsata çevirdi. AKP iktidarı, OHAL'in sağladığı imkanlarla bir süredir gündemde olan saldırı politikalarını bir bir hayata geçirmek için düğmeye bastı.

Sermaye iktidarının OHAL gerekçesiyle yayınladığı ilk Kanun Hükmünde Kararnamelerden (KHK) birisi “sözleşmeli öğretmenlik” uygulaması oldu. Böylece cemaati temizleme adı altında kamuda tasfiye gerçekleştiren sermaye devleti bu süreci bir süredir gündeminde olan “sözleşmeli öğretmenlik”i uygulamaya geçirmenin aracına dönüştürdü.

OHAL uyarınca yayınlanan ilk KHK ile gözaltı süresini 30 güne çıkararak sermaye devleti, 27 Temmuz'da yayınladığı ikinci KHK ile de tasfiye edilen yaklaşık 50 bin “fetocu öğretmen”in yerine sözleşmeli öğretmen alınacağını karara bağladı. Buna göre sözleşmeli öğretmen adayları KPSS puanına göre sıralanacak ve sözlü mülakata tabi tutulacaklar. Sözleşmeli öğretmen olanlar ise dört yıl başka bir yere atanma hakkı olmadan çalışacaklar. Ancak dört yılın sonunda kadroya alınacak sözleşmeli öğretmenler 2 yıl daha tayin hakkı olmadan çalışmak zorunda kalacaklar.

DARBE ÖNCESİNDE GÜNDEMDEYDİ

Sözleşmeli öğretmenlik AKP iktidarı

döneminde 2005'te başlamış ve 2011'e kadar devam etmişti. 2011'de ise AKP iktidarı geri adım atarak sözleşmeli öğretmenliği bitirmiş ve tüm sözleşmeli öğretmenleri kadroya almıştı. Ancak sermaye devletinin işçi ve emekçileri güvencesizleştirme ve esnek çalışma adı altında köleleştirme politikaları kapsamında sözleşmeli öğretmenlik de yakın zamanda tozlu raflardan indirilip tekrar “model” olarak sunulmuştu. Geçtiğimiz Şubat ayında gerçekleşen öğretmen atamalarının ardından Ağustos ayında atama yapılması beklentisi üzerine Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz Ağustos'ta atama yapılmayacağını açıklamıştı. Haziran ayında gerçekleşen torba yasa görüşmelerinde ise öğretmen ihtiyacı için “çakılı öğretmenlik” yani “sözleşmeli öğretmenlik” önerisi çıkmıştı.

Torba yasa görüşmeleri sırasında ek madde olarak tartışılan sözleşmeli öğretmenlik için önce “5 yıl boyunca aynı yerde kalma koşuluyla aday öğretmen olarak sözleşmeli çalışma ve takip eden 3 yıl boyunca da yine buldukları yerde kadrolu öğretmen olarak devam etme” hükmü öngörülmüş, sonrasında ise yapılan itirazlarla birlikte 5 yıl sözleşmeli aday öğretmenlik 3 yıla, 3 yıllık zorunlu hizmet ise 2 yıla indirilmişti. Yılmaz, öğretmenler için güvencesiz çalışma anlamına gelen sözleşmeli öğretmenliği “Güneydoğu'ya öğretmen atıyoruz, bir yıl sonra yüzde 90'a yakını geri dönüyor, mazeret atama-

sı ya da eş tayini nedeniyle. Eş tayiniyle atamasak, 'aile bütünlüğünü sağlıyoruz' denilecek. Güneydoğu'da birilerini tutmamız lazım. Ücretli öğretmen de sözleşmeli öğretmen de var.” diyerek gerekçelendirmeye çalışmıştı.

Kısacası, 7 Haziran seçimlerinin ardından baskı ve saldırganlığını arttıran AKP iktidarı bir yandan da işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım politikalarına hız vermiş durumda. Bu kapsamda kıdem tazminatının fona devredilmesi, kiralık işçilik gibi uygulamalar gündeme getirilirken bir yandan da kamu personeli olan öğretmenleri güvencesiz çalışmaya itecek sözleşmeli öğretmenlik hayata geçirilmek isteniyordu.

15 Temmuz'da yaşanan darbe girişiminin ardından devreye sokulan OHAL ise sermaye iktidarı için adeta bir can simidi işlevi görmüş oldu. OHAL gereğince her türlü eylem ve hak arama mücadelesine yasak koyma yetkisini elinde tutan, toplumsal muhalefeti 30 günlük gözaltı süresi ile sindirmeye çalışan sermaye iktidarı bir yandan da “içerisinden geçilen zor süreçte milli birlik ve beraberliğin sağlanması” gibi söylemlerle her türlü sosyal yıkım politikasını hayata geçirmek için kolları sıvamış durumda. Bunun ilk uygulaması olarak “sözleşmeli öğretmenlik” karşımıza çıkarken, darbe öncesinde gündemde olan sosyal yıkım paketlerinin de sırada olduğunu unutmamak gerek.

KESK üyesi yüzlerce emekçi açığa alındı

Dinci-gerici AKP iktidarının darbe girişiminin ardından başladığı tasfiye operasyonları yalnızca cemaatçilerle sınırlı kalmıyor. OHAL'i fırsata çeviren gerici iktidar, tüm muhalif güçlere yönelik 'cadı avı' yürütüyor.

Cemaatçilere yönelik olarak yapıldığı öne sürülen kamuda tasfiye operasyonlarında yüzlerce KESK üyesi de açığa alındı. Son verilere göre, 15 Temmuz'dan bu yana açığa alınan KESK üyelerinin sayısı 439'u buldu.

KESK'e bağlı Eğitim Sen'den 213, Sağlık Emekçileri Sendikası'ndan (SES) 56, Tarım Orkam-Sen'den 15, Büro Emekçiler Sendikası'ndan (BES) 84, Tüm Belediye ve Yerel Yönetim Hizmetleri Emekçileri Sendikası'ndan (TÜM BEL SEN) 37, Yapı Yol-Sen'den 1, Kültür Sanat-Sen'den 1, Birleşik Taşımacılar Çalışanları Sendikası'ndan (BTS) 2, Enerji Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası'ndan (ESM) 7 ve Haber-Sen'den 11 kişi “Gülen yapılanmasıyla ilişkili olduğu” iddiasıyla açığa alındı.

ESM: 7 ÜYEMİZ AÇIĞA ALINDI

KESK'e bağlı Enerji, Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası (ESM) da darbe girişiminin ardından 7 üyelerinin açığa alındığını bildirdi.

Kamu emekçilerine dönük saldırılarla ilgili yazılı açıklama yapan sendika, Diyarbakır, Ankara, Kocaeli ve Manisa'da üyelerinin de açığa alındığını belirttiği açıklamasında, bu durumun kabul edilemez olduğunu söyledi. Sendikanın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“FETÖ kapsamında darbeye bulaştığı iddia edilen kamu çalışanlarının açığa alınma süreci adeta bir cadı avına dönüştürülmeye başlanmış, bu kapsamda sendikamız ESM'ye üye, 3'ü Diyarbakır, 2'si Ankara, 1'i Kocaeli, 1'i de Manisa-Soma'dan olmak üzere toplam 7 kişi açığa alınmıştır. Anti-demokratik rejimlerden en çok çeken ve karşısında durmayı bir ilke edinmiş KESK üyelerinin darbeci bir yapı ile anılıp, açığa alınmaları kabul edilemez bir durumdur. Açığa alınan üyelerimizin durumlarının ivedi olarak gözden geçirilmesini ve işlerine bir an önce iade edilmesini talep ediyoruz.”

“OHAL”de mücadeleye!

Günlerdir 15 Temmuz darbe girişimi konuşuluyor. Kim yaptı? Neden yaptı? Olsaydı ne olurdu? Bunlara fazlasını da ekleyebiliriz. Darbe bildirisinde darbenin ülkeye demokrasi getirmek amacıyla yapıldığı vurgulanıyordu. Cumhurbaşkanı Erdoğan ve hükümet sözcüleri de darbeye karşı ülkedeki “demokrasiye” sahip çıkmak için tüm Türkiye’yi sokağa çağırıyordu. Bizler en demokratik haklarımız için sokağa çıkmaya kalksak bizlere polis, hükümetiyle, yargısıyla saldıranlar kendi başları dara düştüklerinde çözümün sokakta olduğunu göstererek bizleri sokağa çağırıyorlar. Mecliste “darbeye karşı demokrasi” bildirisi yayınlandı. Daha sonrasında “ülkedeki kaotik ortamı gidermek amacıyla” 3 ay süreyle OHAL ilan edildi. Darbe girişimi engellendikten sonra “demokrasiye” daha da sahip çıkılması için her gün “demokrasi mitingleri” düzenlendi, hala devam ediyor. Sonuçta her iki taraf da ülkedeki “demokrasi” için mücadele ettiğini söylüyor, biz işçi ve emekçilere.

Sormak gerekir şimdi;

1. Ülkede gerçekten de darbe girişiminden önce demokrasinin ‘d’si var mıydı?

2. Darbe başarılı olsaydı gerçekten de demokrasi mi gelecekti bu ülkeye?

3. Gerçek demokrasiyi kim getirecek?

Sırasıyla başlayalım. Darbe girişiminden önce bu ülkede demokrasi olmadığını en net biçimiyle şu son birkaç ayda çıkan yasalarla görebiliriz. Biz işçi ve emekçilerin yaşam şartlarını daha da zorlaştıracak olan kiralık işçi büroları darbeye karşı demokrasi bildirisinin yayınlandığı meclisten geçti. Sırada BES var, kıdem tazminatının gaspı var. Önceki yıl milli güvenliği tehdit ediyor bahanesiyle metal işçilerinin grevi yasaklandı. Ya da her geçen gün artan iş kazalarına ve bunların sonrasında patronlara hiçbir yaptırım uygulanmamasına bakalım. Ya

da üretimde daralma bahanesiyle birçok fabrikada işten atılan işçi arkadaşlarımızın durumuna.... Bunlar ülkede var olan “demokrasinin” göstergesi. Cemaat yurtlarında çocukların cinsel istismara uğraması, kadın cinayetlerinin artışı ve katillerin iyi hal indiriminden yararlanması, tacizin tecavüzün artması, eğitimin gericileştirilmesi, Kürt illerinde süren sokağa çıkma yasakları, bodrumlarda insanların katledilmesi... Suriyeli işçilerin ucuz iş gücü olarak kullanılması... Evet, bunların hepsi ülkedeki “demokrasinin” göstergesi. Bunlar sadece şu anda sayabildiklerimiz. Ülkedeki her türlü yolsuzluğa, hırsızlığa, eşitsizliğe yazmaya kalksak zaten ciltler dolusu kitap olur.

Darbe başarılı olsaydı gerçekten de demokrasinin gelmeyeceğini 12 Eylül askeri faşist darbesiyle gördük bizler. 12 Eylül öncesindeki darbelerde de görmüştük. 12 Eylül darbesinin ardından 24 Ocak kararlarıyla birlikte özelleştirmelerin önü açıldı, güvencesiz, esnek çalışmanın önü açıldı. Eğitim gericileştirildi. Bizlerin üzerindeki baskılar gittikçe arttı.

Yani sonuç itibarıyla ne darbe dönemlerinde, ne de bu düzene hizmet

eden hükümetler aracılığıyla biz işçi ve emekçiler için demokrasi hiç var olmamıştır. Onların demokrasiden anladıkları sadece patronların çıkarıdır.

Yine “demokrasi” bahanesiyle OHAL ilan edilmesi de bizlerin çıkarına değil. Kim bilir kaç tane yasa geçecek bu meclisten bizler aleyhine. Tıpkı Fransa’da olduğu gibi. İşçilerin yaşam koşullarını daha da kötüleştirecek olan yasayı çıkartmayan Fransa hükümeti OHAL ilanının ardından El Khomri yasasını çıkardı.

Fakat aylardır bu yasaya karşı direnen Fransa işçileri, emekçileri, gençleri kavganın daha bitmediğini söylüyor. Eylül ayında kavgayı daha da büyüteceklerini tüm Fransa patronlarına karşı yüksek sesle haykırıyorlar.

Görüldüğü gibi ne OHAL, ne darbe, ne de bu düzenin hükümeti bizler için çözüm değil. Bizler de Fransa işçi ve emekçilerinin yolundan yürüyerek bizleri hedef alan bütün bu saldırılara karşı mücadele etmeliyiz.

MERSİN'DEN KIZIL BAYRAK OKURU TEKSTİL İŞÇİSİ

Kardeşlerim merhaba!

Bilindiği üzere 15 Temmuz’dan bu yana herkesin ağzında “demokrasi” naraları var, ama bu “demokrasi” kimin için, hangi sınıf için “demokrasi”. Biz işçiler biliyoruz ki bu ülkede demokrasiler hep patrandan yana. Darbe girişimi karşısında metal işçilerinin yayınlamış oldukları deklarasyon oldukça anlamlı ve oldukça mutluluk verici.

Biz işçi sınıfı da bu darbe girişimini kendi çıkarlarına dönüştüren egemenler karşısında sınıfsal duruşumuzu sergilemekten geri durmamalıyız. 15 Temmuz gecesi insanları sokağa çağırınlar biz işçiler sokağa çıktığımızda hemen kolluk kuvvetlerini karşımıza dikiyorlar. İlbeli Beyteks fabrikası önünde basın açıklaması yapacağımız zaman daha biz fabrika önüne gelmeden kolluk güçlerini orada beklettiler. Polislerin biz işçiler için bekletilmediğini gayet iyi biliyoruz.

Silopi’de, Cizre’de, Şırnak’ta, Yüksekova’da, Nusaybin’de, Sur’da Kürdistan işçi sınıfının evlerini yakıp yıktığınız zaman hangi demokrasiniz vardı? Hangi insanlığınız vardı? Cizre’de evlerini terk etmeyen insanları, bodrumlarda diri diri yaktığınız sırada demokrasiniz değil mi? Sınıfımızdan değilseniz bizden değilsiniz demektir ve bu neden ile siz egemenler Türkiye ve Kürdistan’da tarihin çöplüğünde yerinizi alacaksınız. Biz işçiler ve emekçiler ise kapitalist düzeninizi yıktığımızda gerçek demokrasiyi getirmiş olacağız. Haydi kardeşler bu köhneleşmiş kapitalist düzeni yerle bir etmek için “Sınıfa karşı sınıf!” şiarı ile mücadele alanlarında yerimizi alalım.

Yasasın Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı!

Yasasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Kahrolsun burjuva demokrasisi!
DEV TEKSTİL ÜYESİ İLBEYLİ BEYTEKS ESKİ İŞÇİSİ

Temmuz ayı açlık ve yoksulluk sınırı

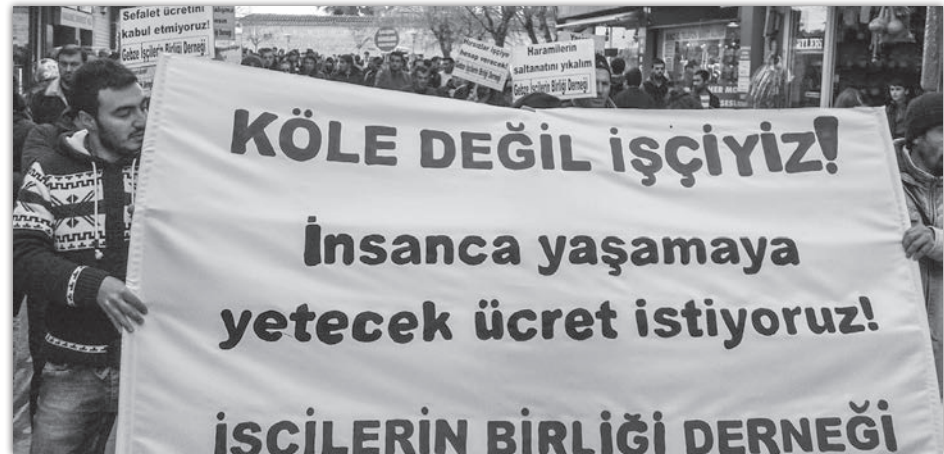
Türk-İş, “açlık ve yoksulluk sınırı” araştırması kapsamında 2016’nın Temmuz ayı açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı. “Asgari ücrete zam” adı altında işçilere dayatılan sefalet bir kez daha gözler önüne serildi.

Hazırlanan rapora göre dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı yani açlık sı-

nırı 1.369,76 TL olarak belirlendi.

Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamaların toplam tutarı yani yoksulluk sınırı ise 4.461,76 TL olarak açıklandı.

Ayrıca, bekar bir çalışanın aylık yaşama maliyetinin ise 1.704,70 TL olarak hesaplandığı belirtildi.

Emekçi kadınların özgürlüğü gerici çıkar çatışmalarında değil, mücadelede...

Darbe girişiminin ardından AKP iktidarı kendi seçmen kitlesini ayakta tutmak için ilk geceden itibaren kitlesine sokaklara çıkma çağrısı yaptı. Gerici iktidarın savunuculuğunu yapan binlerce kişi, darbeci askerlerin karşısında bu düzenin kurumlarını savunmaya girişti. Darbenin başarısızlığı da kuşkusuz ki milletin "demokrasi"ye sahip çıkması değil, darbenin örgütlenmesindeki başarısızlıklardan kaynaklandı. Ancak gerek darbe gecesi, gerekse aradan geçen 2 hafta boyunca, AKP kendi tabanını, hatta kendisine yedeklediği diğer partilerin tabanlarını da sokaklara çıkarmayı ve sokaklarda tutmayı "başardı". Gerek "vatan savunması" ve "demokrasiye sahip çıkma" adına yapılan gerici propagandanın etkisiyle, gerek kamu işyerlerinde çalışanların aileleri ile meydanlara gelmesi zorunluluğu koyulmasıyla, gerekse de yarattığı "mahalle baskısıyla" kitleler alanlara çıkmaya zorlanıyor. En gerici ağızların kimi çağrılarıyla kitlelerin bir kısmının bu süreçte militarize edildiğini de söyleyebiliriz.

Gerici iktidarın kitlelerin sokağa çıkmasını, "Gezi" karşılaştırmaları yaparak bir toplumsal hareket olarak yansıtmaya çalışmasına rağmen, söz konusu olan AKP iktidarının kendi gerici çıkarları için "demokrasi ve vatan" söylemleriyle seçmen kitlesini, bin bir yolla ayakta tutma çabasıdır. Keza bugün sokağa çıkan kitlelerin düşünceleri ve talepleri, egemen güçlerin fikirleri ve istemlerinin dışavurumun-

dan başka bir şey değildir.

Bu tabloda, kadınlar ise ilk günden itibaren sokağa çıkan kitlenin bir parçası, hatta "figüranı" oldular. Bugüne kadar AKP'nin kadınlara yönelik izlediği politikaların alıcısı olan kitlenin hem bağınazlığının, hem de kadınları aşağılamasının örneklerine tanık olduk. İsmailağa cemaatinin "hanım kardeşlerimiz evlerinde otursunlar, onlar dua etsinler" diye vaa-zının yanı sıra, Trabzonspor yöneticisinin "darbecilerin eşlerinin ganimet" olduğu, tecavüzü meşrulaştıran söylemi, AKP zihniyetinin yansımalarıdır. Sokağa çıkan kitlelerin bir toplumsal hareket olmadığının (kendi deyimleri ile millet hareketi), böylesi söylemlerin sahteliğinin ka-

dınları da dışında tutan, kadınları geniş kitlelerin içinde bir figüran olarak gören anlayıştan da bellidir.

Tarihteki toplumsal hareketlere baktığımızda, kadınların çok belirgin bir yer tuttuğunu görürüz. Hatta birçok toplumsal hareket, kadınların, özellikle kadın işçilerin ateşlemesi sonucu gerçekleşmiştir. Paris Komünü'nden Ekim Devrimi'ne kadar bu böyle... Hatta heterojen bir karakter taşımasına rağmen, Haziran Direnişi'nde dahi kadınlar belirgin bir yer tuttular, özne olarak ön saflarda yer aldılar. Toplumsal hareketlerde kadınların bir "figüran" değil, özne olarak yer almalarının en temel sebebi ise, özellikle kadın işçi ve emekçilerin, güncel talep

ve özelemleriyle hareket etmesi, mevcut iktidardan "alacaklı" olmasıdır. Aynı şekilde toplumsal hareketin/devrimin kendi yaşamında değişiklik getireceği inancı taşımasıdır. Emekçi kadınları hareketin ön saflarında tutan, o ruhun, o gözüpeliğin, yiğitliğin arkasında da bu inanç yatmaktadır.

Bugün düzen içi gerici çatışma ortamında, OHAL kanunlarıyla yaratılmak istenen baskı ve terör koşullarında kadın işçi ve emekçileri, bir sınıfın parçası olarak, sömürü düzenine karşı, kendi istemleriyle harekete geçirmek temel bir görevdir. Ancak bunun için emekçi kadınları, gerici iktidarının payandasından kurtarmak da bir o kadar zorunluluktur.

Temmuz ayında en az 17 kadın katledildi

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, Temmuz Ayı Kadın Cinayeti Raporu'nu yayımladı. Temmuz ayında en az 17 kadının katledildiğinin belirtildiği raporda, cinayet bahanelerine, yöntemlerine, failerin öldürdükleri kadınlara olan yakınlık düzeyine göre cinayetlere ilişkin veriler yer aldı.

Raporda, darbe girişimi sonrasında kadına yönelik şiddeti, kadın düşmanlığını ve çocuk istismarcılığını gözler önüne seren somut örnekler yaşandığı vurgulanarak Trabzonspor yöneticisinin kadınları ganimet olarak görmesi, polis bir askeri çocuğuna tecavüz etmekle tehdit etmesi sıralandı.

Tecavüz ve kadına yönelik şiddetin kimyasal ilaçlarla bastırılmasına dönük yürürlüğe konulan "hadım yasasının" eleştirildiği raporda, bunun bir çözüm olmadığı, aksine söz konusu çürümüşlüğü arttıracığı üzerinde duruldu.

Kadın cinayetlerinin bahanelerine göre yapılan incelemede, ekonomik nedenlerin öne çıktığına dikkat çekilen raporda, şöyle denildi:

"Ekonomik krizle beraber kadın cinayetlerinin yüzde 1400 artışına 2008'li yıllarda şahit olduk. Yine bu ay kadınların %12'si ekonomik nedenlerden, %24'ü kendi hayatlarına dair karar almak istedikleri için öldürüldü."

Kadın cinayetlerinde kullanılan yöntemlerin vahşetine de değinilen raporda, cinayetlerin %41'inin ateşli silahla gerçekleştiği belirtildi. Bununla birlikte, darbe girişimi sonrasında İŞİD zihniyetinin daha da açıktan benimsenmesine ve silah kullanılmasının önünün açılmasına yönelik adımların kadın cinayetlerini daha da arttıracığının altı çizildi.

Ayrıca, öldürülen kadınların devlet tarafından korunup korunmadığının tespit edilemediğine dikkat çekilerek kadınların korunamadığı vurgulandı.

Katledilen kadınların yarısından fazlasının evli ve çocuklu olduğuna dikkat çekilen raporda, şu ifadeler kullanıldı: "Öldürülen kadınların %52'si hem evli hem de çocuğu var. Kimisi çocuğunun gözünün önünde, kimisi çocuğuyla birlikte öldürüldü. Bu ay tam 25 çocuk annesiz kaldı."

Bunların yanı sıra kadın cinayetinin faillerinin yüzde 41'inin kadınların eşleri olduğu da raporda yer alırken, bu durum devletin aile ve evlilik kurumundaki yozlaşma ve çürümeyi bir kez daha ortaya serdi.

Öte yandan platformun takip ettiği kadın cinayeti davalarına da yer verilen raporda, Kütahya'da koruma altındayken eşi tarafından öldürülen Nil Güloğlu davasında katilin ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldığı kaydedildi.

DGB II. Yaz Kampı iptal edildi!

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 22-28 Ağustos tarihleri arasında Küçükkuşu'da yapmayı planladığı yaz kampının iptal edildiğini duyurdu.

DGB II. Yaz Kampı'nın iptal edilmesine ilişkin olarak yaptığı açıklama şöyle:

DGB II. YAZ KAMPI'NA DAİR AÇIKLAMA

Devrimci Gençlik Birliği olarak "Geleceğimiz ve değişecek dünya!" şiarı ile bir süredir hazırlıklarını sürdürdüğümüz Yaz Kampı'nı, sermaye devletinin kamp yerine yönelik keyfi engellemeleri nedeniyle gerçekleştiremeyeceğiz. Bugün (1 Ağustos 2016) bize ulaşan bilgiye göre kampın yapılacağı tesis, sermaye devleti tarafından belirsiz süreliğine "mühürlenmiş" bulunuyor.

İlerici-devrimci güçlerin benzer etkinliklerine ev sahipliği yapan kamp alanının

"çeşitli" bahanelerle mühürlenmesi tamamen politik tutumun ifadesidir. Amaçları, yarattıkları gerici-boğucu ortam üzerinden her türlü muhalif sesi bastırmak, gençliğin gelecek ve özgürlük kavgasını boğmaktır. Karanlık merkezlerde tezgahlanan kitle katliamları da, askeri darbe girişimleri de, tüm hak ve özgürlükleri rafa kaldıran polis rejimi uygulamaları da bu amaç doğrultusunda hayata geçirilmektedir. OHAL uygulamalarıyla her türlü keyfiliğin önünün açıldığı, faşist baskı politikalarının dizginlerinden boşaldığı, "terör" demagojisi ile toplumun ilerici-devrimci güçlerinin hedef haline getirildiği bir süreçte bu türden bir uygulama ile karşılaşmış olmayı yadırgamıyoruz.

Fakat, sermaye devletinin tüm bu saldırganlığının beyhude olduğunu da buradan bir kez daha belirtmek istiyoruz.

Çünkü, gençliğin devrimci mücade-

lesi faşist baskı ve zorbalıkla dizginlenemez.

Çünkü gençlik, her ne olursa olsun özgürlüğünden ve geleceğinden vazgeçmez.

Sermaye yarattığı karanlık içerisinde sömürü düzeninizi ayakta tutmayı umuyor, ama yanılıyor. Çünkü; geleceğimiz ve değişecek dünya!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Köln'de gün boyu anti-faşist eylem

31 Temmuz'da yerli ve göçmen örgütler Köln'de, AKP'nin Avrupa'daki uydusu Avrupalı Türk Demokratlar Birliği'nin (UETD) düzenlediği "Darbeye karşı demokrasi mitingi"ne ve bu mitingi bahane ederek gösteri yapmak isteyen PRO-NRW adlı ırkçı-faşist çeteye karşı anti-faşist eylemler gerçekleştirdi.

AKP yanlısı UETD söz konusu eylem için günler öncesinden çağrılar yaptı. Miting sırasında Tayyip Erdoğan'ın alana kurulacak dev bir ekrandan kitleye sesleneceği belirtildi. Türkiye'de "darbeye karşı demokrasi" yalanı ile belli bir atmosfer yaratılmıştı. Son günlerde "demokrasi nöbeti" adı ile kodlanan gösterilere AKP tabanından oluşan belli sayıda kalabalıklar katılıyordu. Yurtdışındaki Türk faşistleri bundan da aldıkları güçle aynı atmosferi burada da yapmak istediler. İyimserdiler. Eyleme en az 50 bin kişi bekleniyordu. Ne var ki, Konsolosluklar dahil Türk sermaye devletinin tüm imkanlarını da kullandıkları halde, Avrupa çapındaki mitinglere ancak 20 bin kişi katıldı. Sıkı bir polis kuşatması ve koruması altında gerçekleştirdikleri mitingde beklendiği gibi, sözü edilen video bağlantısı yapılamadı, haliyle ebedi şefleri Erdoğan konuşamadı. Çünkü, Erdoğan'ın dev ekranda konuşabilmesi için yapılan başvuru, Federal Anayasa Mahkemesi'nce reddedilmişti.

Köln polisi, ağırlığını yerli ve göçmen anti-faşist gençlik örgütlerinin oluşturduğu kitleyi, "tarafı karşı karşıya getirmemek ve büyük çatışmalara sebebiyet vermemek" gerekçesiyle, UETD'nin düzenlediği miting alanına yaklaştırmadı. AKP yanlısı eylem ve PRO-NRW ve neo-Nazileri protesto için Köln'e gelenler, Dom ve Dom'a yakın Clodwigplatz'da eylemlerini gerçekleştirmek durumunda kaldılar. Fakat, yine de, AKP ve Erdoğan karşıtı canlı, öfkeli ve gür sloganları ile seslerini duyurmayı başardılar.

İKİ AYRI PLATFORM, İKİ AYRI EYLEM

UETD, Pro-NRW, neo-Nazi ve Holi-ganları protesto etmek amacıyla Köln'de sahne alan iki ayrı platform vardı.

Biri Linksjugend (sol parti), Yeşiller gençliği, FDP gençliği (liberaller), Piraten partisi ve sosyal-demokrat gençlerin oluşturduğu reformist platformdu. Bu platformda yer alan gençlik örgütleri Köln-Heumarkt'ta buluşup pasif bir eylem yaptılar. Eylem için saptadıkları alan çok sapa bir alandı. Pazar günü burada eylem yapılıyor olması ayrıca bir dezavantajdı. Haliyle kendilerinin dışında kimseye hitap edemediler. Sadece kendilerinin duyduğu bir basın açıklaması yapabildiler.

İkinci platform ise, devrimci ve ilerici gençlik örgütlerinin oluşturduğu Revo-

lutionare Bundis, yani Devrimci Birlik Platformu idi. Bu platform Köln ayaklıydı. Bu da ona yapılacak eylem için az çok iyi bir ön çalışma yürütme olanağı sağladı. Bu imkanla baştan sona canlı ve coşkulu bir atmosfere sahip anti-faşist bir yürüyüş gerçekleştirdi. Clodwigplatz'da başlatılan yürüyüş sırasında "Tek seçenek devrim", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kürdistan faşizme mezar olacak" ve "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganları atıldı.

Avrupa Devrimci Gençlik Birliği, platformun oluşmasında da, eylemin örgütlenmesinde de aktif rol oynadı. Düşünce ve önerileri aracılığıyla olumlu müdahalelerde bulundu.

DGB'nin kızıl bayraklar ile katıldığı, sağanak yağmur altında gerçekleştirilen bu yürüyüşün ardından, bu kez, topluca reformist gençlik örgütlerinin basın açıklaması yaptıkları alana gidildi. DGB, burada çeşitli gençlik örgütleri ile tek tek görüşerek var olan kitleye, neo-Nazileri protesto eyleminin yapılacağı Dom Meydanı'na gitme çağrısı yaptı. Ancak, reformist gruplar bu çağrıya karşılık vermediler. Pasif duruşlarında ısrar ettiler. Bunun üzerine, DGB tek başına Dom Meydanı'na gitti.

Dom Meydanı'nda toplam 100 kişilik Alman ırkçı-faşistleri vardı. Her zamanki gibi yine polis koruması altında "miting" yapmaya çalışıyorlardı. Karşılarında da DGB vardı. Polis DGB ile neo-Nazi gruplar arasında barikat kurdu. Böylece

birbirlerine yaklaşmalarını engellediler. Bunun üzerine DGB'liler alanın farklı köşelerine dağılıp sloganlar ve ajitatif konuşmalarla, anti-faşist mücadele çağrısında bulundular. Bu çabalarına çevrede duran kitle de karşılık verdi. Eylemi desteklemeye ve sloganlara eşlik etmeye başladılar. Eylemcilerin sayısı çoğalınca polis etrafı sardı, tam bir kuşatma altına aldı. Kitle sürekli çoğaldı ve yaklaşık bir saat sonra farklı sol örgütler de alana geldi. Bunun üzerine polis kuşatmaya son verdi, geri çekilmek zorunda kaldı.

Burada, anti-faşist ajitasyonun yanı sıra, yapılan konuşmalarla, AKP iktidarı teşhir edildi, Kürt halkına dönük kirli savaş protesto edildi. Kürt halkıyla eylemli biçimde dayanışma çağrısı yapıldı. Suriye'deki, esasta da Rojava'daki kirli savaş karşı mücadele konusunda daha fazla duyarlı olunması istendi.

Anti-faşist eylemin de sadece Alman faşistlerine karşı olmayıp, Türk faşistlerini de hedeflediği belirtildi. Eylem sırasında coşkulu marş ve türküler eşliğinde halaylar da çekildi.

Alman faşistleri bir yürüyüş yapmak istiyorlardı. DGB'nin de içinde olduğu anti-faşist güçler yine buna geçit vermediler. Bunun üzerine Alman faşistleri polis koruması altında dağılmak zorunda kaldı.

Anti-faşistler Köln merkezinde bir yürüyüş yaparak, gün boyu süren eylemlerine son verdiler. Köln'de yapılan anti-faşist eylemlere toplam bin kişi katıldı.

Dışarıda emperyalist saldırganlık ve savaş, içeride polis devleti uygulamaları

Avrupa'nın merkez ülkeleri, Almanya ve en çok da Fransa, içinde bulunduğu yılda peş peşe silahlı saldırılara sahne oldu. Bu iki ülkeye Belçika da eklendi.

Fransa'da meydana gelen saldırıları IŞİD adlı çağdışı cinayet çeteleri gerçekleştirdi. Önce, yüzün üzerinde insanın ölümü ve bir o kadarının da yaralanması ile sonuçlanan Paris katliamı ile sarsıldı Fransa. Onu, yakın günlerdeki, yine 84 kişinin yaşamına mal olan Nice'teki katliam izledi. Son olarak Normandiya kenti Saint Etenne Rauvray'da bir katolik kilisesi papazının boğazının kesilerek öldürülmesi olayı cereyan etti.

Almanya'da 18 Temmuz'da Würzburg kentinde Afgan kökenli bir mülteci bindiği banliyö treninde baltayla yolculara saldırdı, beş kişiyi yaraladı. Saldırısı IŞİD üstlendi. 22 Temmuz'da bu kez Münih kanlı bir saldırıya sahne oldu. Bir alışveriş merkezine saldıran Alman vatandaşı İran asıllı biri toplam 10 kişiyi öldürdü, ardından da intihar etti. 24 Temmuz'da Almanya'nın Reutlingen kasabasında Suriyeli bir mülteci bir iş arkadaşını öldürdü, beş kişiyi de yaraladı. Yine 24 Temmuz günü, yine Suriye vatandaşı biri Ansbach'ta bir müzik festivali sırasında çantasındaki bombayı patlatarak 12 kişinin yaralanmasına sebep oldu. Bu saldırıyı da IŞİD üstlendi. Saldırganın kendi "asker"i olduğunu açıkladı.

Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz aylarda Belçika da IŞİD damgalı kanlı bir saldırıya sahne olmuştu.

TOPLUMSAL HASSASİYETLERİN İSTİSMARI VE TIRMANAN İRKCİ-FAŞİST SALDIRGANLIK

Fransa'da daha önce yaşanan Charlie Hebdo katliamı da dahil edilirse, yüzlerce insanın yaşamına ve yüzlercesinin de yaralanmasına neden olan bu katliamlar, özellikle de Fransa'dakiler, çok doğaldır ki, toplumda büyük bir infiale yol açtı. En çok Avrupa'nın tuzu kuru orta sınıfı bu gelişmelerden rahatsız oldu. En fazla da onlar tepki gösterdi. Sokağa çıkarak, gösteriler yaparak, hatırı sayılır bir güç olarak yerleştikleri parlamentolarında konuşmalar yapıp önergeler sunarak, her yerde ve her defasında en çok onlar seslerini yükselttiler. Deyim uygunsa işbaşındaki hükümetleri top ateşine tuttular. Seçimlerde en çok bu hususu gündem yaptılar, bu konuda toplumda oluşan hassasiyetlere oynayıp, oy desteği istediler.

Fransa'da Cumhuriyetçi Parti ve li-

Elinizden düşürmediğiniz IŞİD silahının namlusu şimdi size dönmüştür. "Ortadoğu'da beni vurursan ben de Paris'in orta yerinde seni vururum" demektedir. IŞİD'in acımasız katliamlarının kaynağı emperyalist saldırganlık politikalarınızdır. Bu yüzden esas sorumlu sizsiniz ve tarih önünde hesap vermekten kurtulamayacaksınız.

deri Marine Le Pen, Almanya'da AFD ve PEGIDA adlı ırkçı-faşist parti ve çevreler öne çıktı. Marine Le Pen ve Almanya'da AFD'nin aldıkları oy oranı, gerici ve muhafazakar iktidar partilerini dahi ciddi biçimde ürküttü. Hâlihazırda, ırkçı-faşist bu partiler sadece ulusal parlamentoda değil, Avrupa Parlamentosu'nda da önemli bir güç haline gelmiştir. Fransa'da gelecek yıl cumhurbaşkanlığı seçimleri var ve kazanıp kazanamayacağından bağımsız olarak Marine Le Pen ciddi bir adaydır. Almanya'da gelecek yıl yapılacak genel seçimlerde AFD'nin bu kez alacağı oy oranı bayağı bir merak konusudur.

IŞİD damgalı ya da bireysel tüm saldırıların adresi olarak göçmenler, özellikle de Müslüman göçmenler gösterildi. Ayrımsız biçimde potansiyel "terörist" damgası vuruldu göçmenlere. Öyle ki onlara göre, kapitalizmin içine düştüğü krizden onun eseri olan işsizliğe, yoksulluktan en çok göçmenleri vuran evsizliğe kadar her şeyin müsebbibi de mülteciler ve göçmenlerdi. Bununla da kalmıyorlar, göçmenler ve mültecilerin, ülkelerinin demografik yapısını da bozduğunu

ileri sürüyorlar. Dinsel köklerini ha bire aşındırdığını belirtiyorlar. Sloganları, "Almanya Almanlarıdır" gibi ırkçı faşist sloganlardır. Çözüm ise bellidir; yabancılar dışarı! Almanya'daki AFD bu konunun istismarı ile büyüdü. PEGIDA denen yeni saldırganlığı besleyen ve büyüten de yine göçmenler ve mülteciler sorununun aşırı derecedeki istismarıdır.

Keza Marine Le Pen Fransa'daki son katliamı bahane ederek Hollande-Valls hükümetini sürekli bir taciz ateşine tabi tuttu. Mültecilerin oturma haklarının iptal edilmesini ve derhal sınır dışı edilmelerini istedi. "Hristiyan köklerimiz yok ediliyor" şeklinde bir ırkçı propaganda-kampanya başlattı. Toplumunu bununla zehirliyor. Hızını alamayıp, "Guantanamo benzeri cezaevlerinin inşa edilmesini" önerdi.

Kısacası, IŞİD ve başka saldırılar bahane edilerek, toplumun ve onun göçmen bölümünün önüne sürülen ilk şeylerden biri ırkçı-faşist saldırganlık oldu. Sorunun kaynağı, IŞİD'i de, onları da üreten, besleyip büyüten ve insanlığın başına bela eden kendi sistemleriydi. Göçmenler-

mülteciler bu sistemin mağdurlarıdır. Ne var ki her şeyin faturası onlara kesiliyor.

OHAL İLANLARI VE POLİS DEVLETİ UYGULAMALARINDA TEHLİKELİ TIRMANIŞ

IŞİD'in Paris katliamından beridir Fransa'da OHAL uygulaması var. Nice katliamı bahanesi ile 4. kez uzatılmış bulunuyor. Saldırı bahane edilerek polis devleti uygulamalarına ek bir ivme kazandırıldı. Paris başta olmak üzere her yerde, her sokakta polis barikatları var. Her saat kontrol var. Fransa sınırlarındaki gümrüklerde yapılanlar yetmemiş olacak ki şimdi otobanlardaki para gişelerinde dahi polis kol geziyor, kontroller yapıyor. Sadece polis değil askerler de devrede. El Khomri yasasına karşı mücadele, tasarlanan anti-demokratik uygulamaları boşa çıkartıyor, fakat bu uygulamalar yavaş yavaş devreye sokulmaya çalışılıyor. Son dönemde, sendika bürokratlarının da zımnı yardımı ile yürüyüşler yasaklanmaya, en azından sınırlanmaya başlandı. Türkiye'deki karşılığı varoşlar olan banliyöler, özellikle göçmenlerin oturduğu

semtler tam bir denetim altında. Baskılar her geçen gün daha da arttırılıyor.

Başbakan Valls son olarak "Terörle yaşamaya alıştık" diyerek OHAL'i uzatmıştı. Demek oluyor ki OHAL yine uzatılacak. Fransız işçi ve emekçileri OHAL ve polis devleti uygulamalarına alıştırmaya çalışılıyor. Şöyle de söylenebilir; polis devleti uygulamalarına meşruiyet kazandırılıyor. İnsan Hakları Bildirgesi'nin ülkesi Fransa, insan haklarından eser kalmayan bir ülkeye, başka bir anlatımla adım adım bir polis devletine dönüşüyor.

Almanya'nın Fransa'dan özünde bir farkı yok. Son dönemlerde peş peşe yaşanan silahlı saldırılar, Alman devletinin Gestapo ruhunu iyice depreştirmiş bulunuyor. Almanya, esasında çoktandır polis devleti olma yolunda ilerliyor. Bu konuda başı da çekiyor. Mülteciler bahanesi ile en çok hakları budayan aslında Alman tekelci devletidir. Şimdilerde ister istemez muhatap olduğu mülteci sorunu konusundaki çözümü de kesinlikle "güvenlik" eksenli önlemler olacaktır. Yabancıların, özellikle Müslüman kökenlilerinin potansiyel

"terörist" olduğunu en çok Alman devleti ve ırkçı-faşist partileri vurguluyor. Würzburg ve Münih olayları buna ayrıca bahane oldu. Alman devleti ve polisi adeta Fransa ayarında bir IŞİD saldırısı bekliyor. OHAL ilan etmek için can atıyor. Münih'teki silahlı saldırı sırasında, alelacele OHAL ilan etmesi, sadece Münih'te 2 bin 300 polisi seferber etmesi, anında giriş çıkışlar sırasında kuşların dahi uçmadığı bir durum yaratması, Alman polisi ve devletinin nereye doğru seyrettiğini gösteren ibret verici bir tablodur.

Almanya, Münih saldırısının da tetiklemesi ile son dönemlerde yoğun bi-

çimde, saldırılara karşı hangi önlemlerin alınacağını, en etkili önlemlerin neler olacağını tartışıyor. Yasadışı silah satışlarının yasaklanması ya da bunun sıkı bir denetim altına alınması, bilgisayar oyunlarının şiddeti tetiklediği ileri sürülerek yasaklanması, güvenlik kameraları ile izleme gibi öneriler gündeme geldi, ancak hiçbiri tercih edilmedi. Bir öneri de polis sayısının arttırılmasıydı ve bunda karar kılındı. Gerici partilerin bu önerisine sosyal-demokratlar da -sayısı düşük olsun demek dışında- destek verdiler. Yani polis devleti olmak resmen onaylandı.

Ama tüm bunlar yeterli gelmiyor. Bu devlet zaten bir polis devleti idi. Şimdi, orduyu da devreye sokuyor. Uzun süre önce anayasadaki yasağı deldi, askerlerini ülke dışına, kriz bölgelerine, işgallere ve savaşa sürdü. Günümüzde ise, askeri içeride de savaşa sürüyor. Almanya'da şimdilerde bu yönlü hazırlık var. Alman devletine ve polisine bunun için daha ciddi ve daha büyük bir saldırı gerekiyor. Ne zaman, nasıl ve kimin tarafından gerçekleştirilir bilinemez ama Alman polisi gerekirse bu bahaneyi kendisi de yaratır. Yeter ki günü gelsin. Öyle ya, kendi meclisini kendileri yakmamış mıydı?

Avrupa'nın her yerinde burjuva demokrasiden kopkoyu bir siyasal gericiliğe ve giderek de birer faşist polis devletleri haline gelme durumu yaşanıyor. Faşizm giderek büyük bir tehdit ve yakın bir tehlike haline geliyor. Bu yavaş yavaş hissediliyor. Kimi bahanelerle, ama esasında keyfi gerekçelerle Türkiyeli kimi parti ve örgütlerin (DHKP-C ve TKP/ML) 129/a ve b maddeleri kapsamına sokulup, peşin peşin "terörist örgüt" ilan edilmeleri ve haklarında açılan davalar bile

bunun işaretleri sayılmalıdır. Türkiye'deki F tipi cezaevi hazırlığı gibi, Almanya'da da Hitler dönemi zindanları hazırlığı var. Çünkü onlara yenileri eklenecektir.

TÜM SALDIRILARIN KAYNAĞI, EMPERYALİZMİN SALDIRI VE SAVAŞ POLİTİKALARIDIR

Çağdaş olanı da çağdışı olanı da; her türlü gericiyi üreten kapitalizmdir. Faşizmin kaynağı da bu aynı tekelci kapitalizmdir. Ortadoğu'daki çağdışı rejimler de onun organik parçasıdır. Hitler, Mussolini, Franko, Suharto, Pinochet ve Ortadoğu'daki Suudi kralı, Katar emiri, soykırımcı Sudan kralı, H. Mübarek, Bin Ali, Tayyip ve diğer hepsi de kapitalist-emperyalist sistemin ürettiği, halkların başına bela ettikleri cellatlardır. El Kaide, IŞİD, El Nusra, Ahrar'ı Şam vb.leri de ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya'sı ile emperyalizmin eserleridir. Sistemin bataklığında ürediler, bu güçler tarafından beslendiler, büyütüldüler, eğitilip donatıldılar. Ne için? Emperyalistler hesabına ve onların kanlı/kirli çıkarları uğruna Afganistan, Pakistan, Çeçenistan, Ukrayna ve esasta da Ortadoğu'da, Irak, Libya ve şimdi de Suriye'de vekalet savaşları yürütünlü diye. Tüm bu çağdışı cinayet çetelerini Ortadoğu'nun ve tüm bir insanlığın başına bela eden emperyalistlerdir.

Bu çağdışı çeteleri emperyalist savaşlarında tetikçi olarak kullanmakla kalmıyorlar, tutup bir de birbirlerini boğazladıkları iç savaşlara sürüyorlar. Örneğin, Libya bugün bir kan gölüdür. Bunun yegane sorumluları emperyalist koalisyonudur, ama en çok da hala orada kazık çakan Fransız emperyalizmidir. Aynı şeyi şimdi Suriye'de yapıyor. Almanya bu çetelere de dahil, Ortadoğu'daki savaş bölgelerinde en çok silah satan devlettir. Bu çetelerin eğitilip-donatılmasında en çok mesai yapan da bu devlettir.

IŞİD'in canılığı tüm çıplaklığı ile açığa çıkmadan önce bu çeteler Almanya ve Fransa'da, Belçika, İngiltere ve hatta Amerika'da cirit atıyordu. Özellikle selefist sürülerinin açıktan dolaştığı Almanya ve Fransa'dan yüzlerce cihatçının, demek oluyor ki IŞİD'cinin Oratdoğu'ya,

Irak ve Suriye'ye gittiği gerçektir. Hem de Türkiye'deki gibi ellerini kollarını sallayarak gittiler. Kaldı ki, bunu, hem de kaç yüz kişi olduklarını belirterek, bu ülkelelerin basını da yazdı ve bu biliniyor.

Denilecektir ki, şimdi onlarla savaşıyoruz. Doğrudur. Valls ikide bir "biz savaştayız" deyip duruyor. Suriye ve Rojava'da IŞİD'in üzerine -yüzlerce sivil Suriyelinin de yaşamına mal olan- bomba yağdırdığı da bir gerçektir. Aynısını ABD de yapıyor. Ha keza Rusya da...

İyi de daha düne kadar müttefiklerinizdi bu çeteler. IŞİD kontrolden çıktı, çıkarlarınıza zarar vermeye başladı, ondan sonra terk ettiniz. Sizin onlarla savaşınız çıkar savaşındır. Kaldı ki El Kaide Yemen'deki kirli savaşta hala sizin tetikçiniz olarak işbaşındadır. Onun bir kolu olan El Nusra daha düne kadar sizin korumanız altındaydı. Cihatçı bir kısım çeteleri "ılımlı muhalif" listesinde tutup, çıkarlarınız için kollamaya devam eden de sizsiniz. Sonuçta yaptığınız, bir dönem ABD'nin Bin Ladin-El Kaide serüvenine benziyor. Önce var et, besle, büyüt, sonra savaş aç! Valls'in savaşı Bush'un "Yüzyıllık savaşı" ile aynıdır. Bush, Afganistan'la başlayıp, Irak, Libya ve Suriye ile devam eden emperyalist savaşlar serisinin bahanesi olarak bu savaşı başlatmıştı. Siz de dışarda IŞİD bahanesi ile işgalden işgale koşmanın, emperyalist saldırganlığınızın ve yerel savaşların bahanesi olarak bu argümana sarılıyorsunuz. İçeride ise, OHAL ilanlarınız, polis devleti uygulamalarınız için kullanıyorsunuz. Siz esasında IŞİD'le değil, ülkelerinizdeki işçi ve emekçilerle savaşıyorsunuz, bunun hazırlığını yapıyorsunuz. El Khomri yasası özünde ve esasında işçi ve emekçilerin tarihsel tüm kazanımlarına bir savaş ilanındır.

Bir başka gerçek de şudur, bugüne dek elinizden düşürmediğiniz bu kirli silahın, yani IŞİD silahının namlusu şimdi size dönük hale gelmiştir. "Ortadoğu'da beni vurursan ben de Paris'in orta yerinde seni vururum" demektedir. Kısacası, IŞİD'in acımasız katliamlarının kaynağı da emperyalist saldırganlık ve savaş politikalarınızdır. Özcesi tüm katliamların esas sorumlusu sizsiniz ve tarih önünde hesap vermektan kurtulamayacaksınız.

Körfez şeyhleri “AKP atı”na oynamaktan vaz mı geçti?

Dini siyasallaştırıp sefil çıkarlarına alet eden gerici akımlar, “ahlaki ilkelere/ insani değerlere” bağlılığı dillerinden düşürmezler. Oysa söylemleriyle eylemleri arasında derin bir uçurum var. Bu kaçınılmaz olarak öyledir. Zira çağımızda burjuva bir akımın bu tür “manevi” şeylere itibar etmesinin koşulları mevcut değil. Bu açıdan her burjuva akım bir ucubedir. Dinci-burjuva akımlar ise bir kat daha ucubedirler. Çünkü bunlar yaptıkları şeylere her zaman zıt anlamlar yüklerler.

Siyasal İslamcılardaki ultra yozlaşmayı AKP-cemaat koalisyonu dönemindeki icraatlarıyla da, 10 yıllık balayının bitiminden sonra birbirlerine karşı geliştirdikleri söylem ve eylemleriyle de gösterdiler. Bu yozlaşmayı AKP ile ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhleri arasındaki ilişkilerde de görmek mümkün. Pragmatizmin en kabrasını “ilke” edinen dinci-şeriatçı rejimler sefil çıkarları söz konusu olduğunda ne din ne iman ne ahlak tanırlar. Gözü kapalı bir şekilde birbirlerini satıyorlar. Örneğin İhvacıları (Müslüman Kardeşler) onlarca yıl destekleyen, finanse eden Körfez şeyhleri işin ucu kendilerine dokunmaya başlayınca 180 derece dönüş yaptılar. El Kaide’yi, IŞİD’i destekleyen bu yozlaşmış şeyhler, İhvan’ı terör örgütü ilan ettiler. Bu arada Rabiacı AKP de Mısır’da hezimetle uğrayan İhvacılar için yas tutarken, İhvan’ın ölüm fermanını imzalayan Körfez şeyhleriyle her alanda işbirliğine devam ediyordu.

İki dinci akımın giriştiği iktidar ve rant uğruna savaşın doruğu sayılan ba-

şarısız askeri darbe girişiminin ardından yaşananlar, Körfez şeyhlerinin “AKP atı”-nı “Gülen cemaati atı” ile değiştirmeye hazırlandıklarını da gözler önüne serdi. Görünen o ki, Tayyip Erdoğan’a sadık kalan Katar emiri dışındaki şeyhler, AKP iktidarının yıkılış müjdesini dört gözle beklemişler. T. Erdoğan’la Kâbe’de diz dize namaz kılma seremonileri düzenleyen şeyhler, AKP’nin Rusya ile anlaşması ve İran’la ilişkileri düzeltme arayışına girmesi üzerine tutum değiştirdiler. Artık ne “din kardeşi Tayyip”i anan var ne uzun yıllara dayanan “dostluğu” hatırlayan kaldı.

Suriye’yi yakıp yıkmak için birlikte çalıştılar. Cihatçı katilleri birlikte devşirdiler, eğittiler, finanse ettiler. Yani Suriye başta olmak üzere bölge halklarına karşı birçok suça ortak imza attılar. Tüm bunlar AKP’yi satıp Gülen cemaatine yanaşmanın önünde engel olamadı. Zira ne ilke ne değer tanıyan bu ultra gerici, yozlaşmış şeyh/emir takımı için sefil çıkarları dışında önem taşıyan bir şey yoktur.

Körfez şeyhlerinin AKP atını salıverip Gülen atına atlamaları ne T. Erdoğan’da ne müritlerinde şaşkınlık yarattı. Belli ki siyasal İslamcılar bu tür şeylere alışıklardı. Zira tümü aynı kumaştan dokunmuş, tümü ilkel, gerici, riyakardırlar. Herhangi biri “din kardeşleri”ni her an satabilir. Örneğin son dönemde Mısır’la anlaşmak için çaba sarf eden AKP iktidarı, Rabia’nın da yüzlerce yıl hapis cezasına çarptırılan Muhammed Mursi’nin de adını anmıyordu. Yani Mısır’la ilişkilerin geliştirilmesi uğruna Rabiacı İhvacı kardeşlerini bir

anda satan AKP şeyhleriyle medyadaki bozrazanlarının, Cemaat atıyla cilveleşmeye başlayan Körfez şeyhlerinden bir farkları olmadığını daha önce ispatlamışlardı.

Siyasal İslamcıların birbirini satması veya IŞİD-El Nusra gibi birbirlerini vahşi şekilde boğazlamaları kimseyi şaşırtmıyor. Zira AKP’nin İhvacıları sattığı yerde, Körfez şeyhlerinin AKP’yi satmaları neden şaşırtıcı olsun ki? Belli ki, “din kardeşini satmak” siyasal İslamcı akımların siyaset yapma tarzlarının merkezinde yer alıyor. Birbirlerini tereddütsüz satmaları gibi, pişkince yeniden anlaşmaları da mümkündür. 15 Temmuz darbe girişiminin başarısız olması, Gülen atının sakatlanması, bu şeyhlerin bir kez daha AKP atına göz kırpmalarına yol açacaktır. Tarafların kaba pragmatizmi yeniden anlaşmayı kolaylaştırabilir. Ancak anlaşmalar da birbirlerine dış bilemeye devam edecekler.

Bu ve benzer birçok örnek siyasal İslamcı akımların yozlaşmanın doruğunda olduğunu gözler önüne seriyor. Yozlaşmanın doruğu siyasi çöküşün başlangıcıdır aynı zamanda. Halen işçi sınıfıyla emekçiler üzerinde etkili olan sermayenin bu en yozlaşmış fraksiyonunu teşhir etmek büyük bir önem taşıyor. AKP iktidarı başta olmak üzere dinci akımların pratiği teşhir için bol miktarda veri sunuyor. Bu verileri devrimci sınıf perspektifiyle etkili, hızlı, düzenli bir şekilde sınıfın gündemine taşınmalı, dinci gericiği somut verilere dayanarak teşhir etmeliyiz.

Wuppertal’da AKP ve darbe karşıtı eylem

Almanya’nın Wuppertal kentinde darbe girişimi ve dinci-gerici AKP iktidarını protesto amaçlı 1 Ağustos’ta eylem yapıldı.

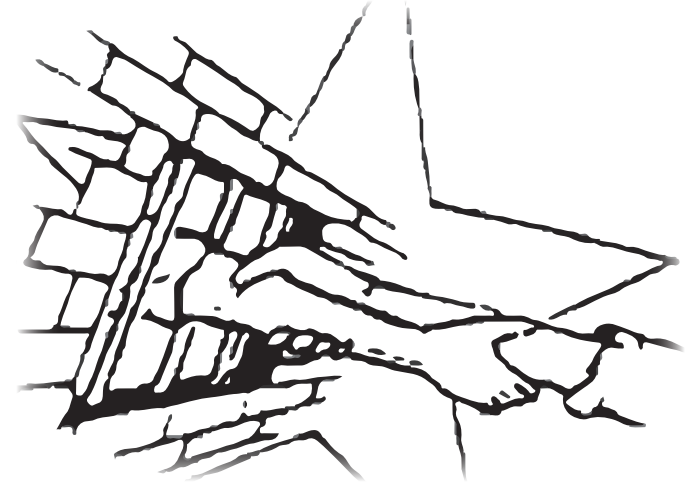
Wuppertal Demokratik Güç Birliği ile BİR-KAR’ın çağrısını yaptığı, Nav-Dem ve AGİF’in de katıldığı eylem saat 18.30’da, City Arkaden’in önünde saygı duruşu ile başladı. Ardından, Nav-Dem temsilcisi konuşma yaptı. Konuşmasında IŞİD canilerinin Kamışlo’da gerçekleştirdiği katliama değindi, katliamın IŞİD ile Türk sermaye devletinin ortak yapımı olduğunu söyledi. Kirli savaşın da, IŞİD katliamlarının da Kürt halkını yıldırıma veya teslim almaya gücünün yetmeyeceğini vurguladı.

Ulusal özgürlük ve eşitlik kavgasının zafer elde edilene dek süreceğini belirten temsilci, darbe ile birlikte, Kürt halkı ve A. Öcalan üzerindeki baskıların daha da arttığını, Öcalan’dan hiçbir haber alınmadığını dile getirip, bu yönde bir basınç oluşturmak için daha fazla çaba yürütme çağrısı yaptı. Konuşma, “Bijî serok Apo!” ve “Şehit namırın!” sloganları ile karşılandı.

Ardından, BİR-KAR temsilcisi söz aldı. BİR-KAR temsilcisi darbe ve sonrası gelişmelere, AKP iktidarı ve ebedi şeyhleri T. Erdoğan’ın sahneye koyduğu “demokrasi nöbeti” adlı orta oyununa değindi. AKP gericiği ve Erdoğan’ın “demokrasi” dediğinin, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için koyu bir polis rejimi, Kürt halkı içinse, tarihinin en kanlı ve karanlık savaşı demek olduğunu belirtti. Erdoğan’ın hiçbir sözüne inanılmayacağını ve güvenilemeyeceğini bir kez daha vurgulayan temsilci, şimdi aldatıcı bir manevra olarak sarıldığı demokrasi havariliğini de çok yakın bir zaman içinde bir yana bırakacağına dikkat çekti. BİR-KAR temsilcisi, AKP’nin geleceğe dair son derce kirli ve karanlık planlarının olduğunu ve kısa bir süre sonra bunun tüm yıkıcı sonuçlarıyla açığa çıkacağını vurguladı. İşçi, emekçi, Kürt, Alevi, ilerici ve devrimci düşmanı bu iktidarın gerçekte en zayıf dönemini yaşadığının, dümeninde bulunduğu sermaye devletinin bir çözülme ve dağılma sürecine girdiğinin ve birlikte adeta yıkılmayı beklediklerinin altını çizdi.

Birleşik mücadelenin daha da önem kazandığını dile getiren BİR-KAR temsilcisi, AKP iktidarının, çözümlü dağılma sürecine giren sermaye devleti ile birlikte yıkılmasının tek seçenek olduğunu belirtti. Eylem sloganlarla sona erdi.

Sürgün edilen devrimci tutsaklara işkence

Darbe girişiminin ardından tutsaklara yönelik baskı ve saldırılarını arttıran sermaye devleti, Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde devrimci tutsakların görüş hakkını da gasp etti.

1 Ağustos günü görüşe çıkarılmayan DHKP-C'li kadın tutsaklar, görüş hakkının gaspına, kitap yasaklarına ve sohbet hakkının uygulanmamasına karşın eylem yaparak koğuşları ateşe verdi. Eylemin ardından devrimci tutsaklar gece yarısı Silivri 9 No'lu Hapishanesi'ne sürgün edilirken burada da işkence ile karşılandılar.

Müvekkillerini ziyaret etmek için Silivri Hapishanesi'ne giden Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatları, tutsaklara ağır işkence ve tacizde bulunduğunu bildirdi. Avukatlar müvekkilleriyle görüşürken, ziyaretten çıkan diğer tutsak yakınları, içeride içerden yoğun işkence sesleri geldiğini belirttiler.

AVUKATLARA SALDIRI

İşkenceye maruz kalan tutsaklarla görüşene kadar hapishanedan ayrılmayacaklarını belirten HHB üyeleri Av. Özgür Yılmaz ve Av. Şükriye Erden de saldırıya uğradı. İki avukat zorla, sürüklenerek hapishane dışına çıkarıldı ve boş bir araziye

götürülerek bırakıldı.

SAYIMLARDA İŞKENCE

Darbe girişiminin ardından Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne sürgün sevkle yollanan devrimci tutsaklar da, sevk sırasında ve sonrasında darp ve işkenceye maruz kaldılar.

Ekim Hukuk Bürosu'ndan Av. Zeycan Balcı Şimşek, müvekkillerinin yaşadığı saldırıları Kızıl Bayrak'a anlattı.

Darbe girişiminin ikinci gününde devrimci tutsaklara askeri sayım dayatmasında bulunduğu belirtilen Şimşek, bunu kabul etmeyen Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsakların gardiyanların saldırısına uğradığını söyledi. Özellikle ilk sürgün sevklerin ardından devrimci tutsakların sayıca azalmasıyla saldırıların dozunun daha da arttığını ifade etti.

SÜRGÜN SEVKLER SIRASINDA TUTSAKLARA SALDIRI

Av. Şimşek'in verdiği bilgiye göre, Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne zorla sevk edilen

tutsaklar bu süreçte sistematik işkenceye maruz kaldılar. TKİP dava tutsağı Onur Kara'nın da aralarında bulunduğu devrimci tutsaklar, sürgün sevkini kabul etmedikleri için yürümeyeceklerini belirtmeleri üzerine gardiyanlar tarafından zorla ring araçlarına bindirildiler. Hapishane koridorlarında yerleri islatan gardiyanlar, tutsakları sürükleyerek, tekme ve yumruklarla darp ederek ring araçlarına bindirdiler.

İŞKENCE TEKİRDAĞ'DA DA SÜRDÜ

Devrimci tutsaklar Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde de işkenceyle karşılaştı. Çıplak aramanın onursuz bir uygulama olduğunu belirterek kabul etmeyen tutsaklar saldırıya uğradı. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde aynı hücreye konulan komünist tutsaklar Onur Kara ve Özgür Karagöl, burada da türlü baskılarla karşılaştı. Pis bir hücreye konulan komünist tutsaklara temizlik malzemeleri verilmedi. Sürgün sevk sırasında alınan eşyaları kendilerine verilmedi. Paraları hesaplarına yatırılmadı.

Av. Şimşek, ziyaret ettiği müvekkili

Onur Kara'nın üstündeki giysilerin saldırılar nedeniyle yırtıldığını, eşyaları verilmediği için elbiselerini değiştiremediğini belirtti.

GARDİYANLAR TUTSAĞIN PARMAĞINI KIRDI

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde de sayımları işkence seanslarına çeviren gardiyanlar, burada da tutsaklara saldırı. Sayım sırasında eli cebinde bulunan tutsaklardan Ercan Akpınar, gardiyanların dayatmalarına karşı "Burası askeriye değil, istediğimiz gibi sayım veririz" demesiyle gardiyanların saldırısına uğradı. Havalandırma kapısından hücreye giren gardiyanların da dahil olduğu saldırıda İsmail adlı tutsağın parmağı kırıldı.

Yine Tekirdağ'da DHKP-C'li tutsaklar gardiyanlar sayıma geldiklerinde hücrenin üst katından "Biz buradayız. Bir gardiyan gelip saysın" demelerinin ardından saldırıya uğradılar ve darp edilerek aşağı indirildiler.

Tekirdağ'a sürgün sevk edilen TKİP dava tutsaklarından mektup

Sevgili Kızıl Bayrak emekçileri, yoldaşlar;

Öncelikle hepinizi sevgi ve selamlarımla sımsıkı kucaklıyorum. Bildiğiniz üzere Sincan 1 No'lu F Tipi ve 2 No'lu F Tipi'nde yaşanan sürgünlerden sonra buraya, Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne getirildik. Sincan 1 No'luda kalan az sayıdaki tutuklu ve hükümlülerden oluşan

siyasi tutsakların hepsi de 30 Temmuz itibarıyla buraya getirilmiş oldular. Şu an C-92'de ben, Ercan Akpınar, Murat Güneş, Onur Kara ve Ankara'da tutuklanan Halkevi'nden Tayfun Yıldırım birlikte kalıyoruz. Sincan 1 No'luda son dönemde artan baskılar son sürgün edilen 21 kişilik gruba darplara ve şiddete dönüşen bir hal aldı. Şu an sadece P/C'den

Rabbena Hanedar F1'de tutuluyor Sincan'da. Ki hapishane idaresinin bunu bilinçli ve planlı yaptığı açıktır.

Aynı şekilde son sürgünle getirilen (hem 2 No'ludan hem 1 No'ludan) 84 civarı tutuklunun büyük bir çoğunluğu, yerleştirildikleri Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nde de benzer baskıları yaşamaktadır.

Bu konuda hem kamuoyunun bilgi-

lendirilmesi hem de buradaki devrimci tutsakların yaşadıkları sorunları öğrenmek için gerekli hukuki desteğin sağlanması için avukatların bizleri ziyaret etmesi "acil" bir ihtiyaçtır. Bu konuda gereken ilgi ve duyarlılığı göstereceğinizden eminiz. Çalışmalarınızda başarılar diliyorum hepinizi sımsıkı kucaklıyoruz.

Selam ve sevgilerimizle

01.08.2016

**ONUR KARA - ÖZGÜR KARAGÖL
TEKİRDAĞ 2 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ**

Hiroşima'da hala ölüm doğuyor

1 Eylül 1939'da Almanya Polonya'ya saldırır ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı başlar. Dünya pazarına egemen olmak isteyen Nazi Almanyası, kısa bir süre içinde Kıta Avrupası'nın tamamını işgal eder. Batı sınırlarını güvenceye alan Nazi Almanyası asıl hedefine, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne 1941 Haziran'ında yönelir. Almanya'nın iki haftalık süre biçtiği Sovyetler yüksek teknolojiye sahip Alman ordusunu yener.

Savaşta üstünlük sağlayan ve ilerleyen Soyetler Birliği gerçeğine karşı Almanya batılı emperyalistlerin Sovyetler-

den önce Berlin'e ulaşması için elinden geleni yapar. ABD ve İngiltere tüm savaş boyunca iki tarafın gücünün tükenmesini bekler, zira son kertede bu savaştan kazançlı çıkmanın yollarını aramaktadırlar.

2 Mayıs 1945'te Sovyet Birliği Berlin'i tamamen ele geçirir ve Alman parlamento binası Reichstag'ın tepesine kızıl bayrağı çeker. Avrupa'da savaş bitmiştir, sadece Japonya direnmektedir. Asya kıtasını denetim altına almak isteyen, ABD emperyalizmi, 6 Ağustos 1945'te teslim olacaklarını bildirmelerine rağmen Japonya'ya atom bombası atar. 9 Ağus-

tos'ta ise ikinci bir atom bombası daha atılır. 2 Eylül 1945'te Japonya'nın teslim anlaşmasıyla birlikte savaş biter.

Hiroşima ve Nagazaki şehirlerine atılan atom bombasıyla bir milyon derecenin üzerindeki ateş topu, sadece insanları değil evleri, ağaçları, kısacası bütün hayatı yok etti. Sağ kalanlarsa her doğan gün parça parça ölmeye mahkum edildi.

İlk atom bombasının yapılışına katılan bir bilim adamı yıllar sonra, bu ağır yıkımın ardından şu sözleri sarf edecekti:

"Nagazaki üzerine atılan ilk bombaya ellerimle dokundum. Derin bir suçluluk hissi duyuyorum ve insanlığa karşı bir cinayetin hazırlanışında rol oynamış olmaktan utanç duyuyorum. Nasıl oldu da

bu görevi yerine getirmeyi kabul ettim?"

'Bilim için bilim!' yanlış felsefesine inanıyordum da ondan. Bu felsefe modern bilimin zehridir. Bilimi toplumsal yaşamdan ve insanlardan ayırmak demek olan bu yanlış yüzündendir ki savaş sırasında, atom bombası yapımında çalışmaya sürüklendim. Bilgin olarak kendimizi "salt bilime" vermemiz gerektiğini ve geriye kalanın da mühendislerin ve devlet adamlarının işi olduğunu düşünüyorduk. Beni fildişi kulemden çekip çıkarmak ve bana salt bilimin olmadığını ve bilimin ancak insanlığın çıkarına hizmet ettiği ölçüde bir anlamı olduğunu anlatmak için Hiroşima ve Nagazaki bombardımanları faciasının gerekmiş olduğunu söylemeye utanıyorum."

İşçi sınıfının “General”i

Bilimsel sosyalizmin kurucularından F. Engels, 5 Ağustos 1895’te hayata gözlerini kapadığında arkasında kadim dostu Marx’la birlikte yarattığı ve dünya işçi sınıfına armağan ettiği koca bir eser bırakmıştı. Bu eser proletaryanın devrimci sınıf savaşımın stratejisi ve taktiğidir.

Daha 1840’lı yılların başlarında İngiltere’nin işçi semtlerini gözlemleyen Engels, “İngiltere’de Emekçi Sınıfının Durumu”nu kaleme aldığı anda sadece proletaryanın sefalet koşullarını betimlemiyor, aynı zamanda işçi sınıfının kendisi ile birlikte tüm toplumu kurtaracağına iddia ediyordu.

1844’te Marx ile tanışmaları ile birlikte ise bu iki isim dünya komünist hareketinin inşa edilmesinde temel bir rol oynadılar. Komünizm adına egemen olan ütopyacı ve komplocu fikirlere savaş açan ikili, felsefi alanda başlattıkları mücadeleyi, “Komünist Birlik”in inşası ve “Komünist Manifesto”nun kaleme alınması ile taçlandırdılar. “Komünist Manifesto”nun yayınlandığı 1848 Şubat’ının hemen ertesi ise bu fikirlerin bir doğrulanması olarak 1848 devrimlerinin başlangıcı idi. 1848 devrimlerinin ateşi Almanya’ya düştüğünde gizlice buraya geçen ikili, tüm bu süreç boyunca ayaklanmanın içinde aktif bir şekilde yer aldılar.

1848 devrimlerinin sonrası ise bir yandan devrim dersleri ile siyasal sınıf savaşımını geliştiren teorilerin ortaya çıktığı, diğer bir yandan ise “Kapital” ile taçlanan ekonomi politik çalışmalarının yoğunlaştığı yıllardır. Tüm bu yıllar boyunca ikili, dünya komünist hareketinin inşası için amansız bir mücadele yürüttüler. Bu mücadele içerisinde Engels, tüm mütevaziliği ile her zaman “ikinci keman” olmayı tercih etti. Öyle ki 1883 yılında Marx’ın ölümünün ardından komünist hareketinin başına geçmesi gerektiğinde “*Ve şimdi, teorik konularda Marx’ın yerini almam ve birinci keman olmam için hiç beklenmedik bir çağrı alınca, ben bu işi, ufak tefek yanlışlar yapmaksızın –ki, bunun herkesten çok ben bilincindeyim– yapamayacağımı biliyorum*” diyordu. Marx’ın ölümünün ardından “Kapital”in tamamlanmayan iki cildini yoğun bir emek ile tamamlayan Engels, bu iki cildi de yine Marx’ın adı ile yayınladı. Zaten, Marx yaşadığı yıllarda bile, Marx “Kapital”in hazırlığına yoğunlaşabilirdi diye gazetelere Marx’ın adı ile makaleler kaleme alıyordu.

Tüm mütevaziliği ile birlikte Engels,

sadece fedakar bir dost değil, işçi sınıfının “General”i idi. O’na “General” lakabını ilk takan Marx’ın kızı Elanor olmuştu. Zira Paris Komünü’nü öncelleyen Fransa-Prusya savaşını takip eden Engels, askeri dehasını da konuşturuyor, savaşın gidişatı üzerine tüm öngörülerini doğrulanıyordu. Öyle ki, o dönem Fransa-Prusya savaşı ile ilgili olarak yazdığı isimsiz makalelerin İngiltere ordusundan yüksek rütbeli bir subay tarafından kaleme alındığı düşünülüyordu. Yani, O “General” lakabını asıl olarak komünist işçi hareketinde tuttuğu yer itibari ile hak etse de, O’na bunu getiren askeri alandaki dehası ve girişkenliği idi.

Sadece 1870 Fransa-Prusya Savaşı’nda değil, daha 1848 devrimlerinden itibaren Engels’in askeri dehası kendisini açık bir şekilde hissettirmişti. Engels, barikat savaşları ve ayaklanma üzerine kaleme aldığı sayısız makale ile bir yandan proletaryanın siyasal savaşımın taktiğini geliştirirken, diğer yandan ise bizzat kurulan barikatların içinde yer geldiğinde bir komutan, yeri geldiğinde sıradan bir er olarak tüm soğukkanlılığı ve cesareti ile çarpışıyordu.

1849 baharında Almanya’da devrimci ayaklanma başladığında Marx ve Engels Köln Halk Güvenlik Komitesi’nin de içindeydiler. “*Ayaklanma, savaş ya da herhangi bir başka sanat kadar bir sanattır; savaştan kaçınmaları, bunları savaştan kaçınan partinin yıkımına yol açan bazı pratik kurallara bağlıdır*” diyen Engels, bir devrimci askeri kurmay olarak tüm ayaklanma boyunca işçi sınıfını ve mütefiklerini savaşçı birlikler halinde örgütlemek için çabalıyordu. Ateşli silahlardaki gelişimin savaşların gidişatını nasıl etkilediğine ve etkileyeceğine kadar birçok konu üzerinde ayrıntıları ile durarak devrimci savaşın gidişatını, stratejik hedeflerini ve kentler ele geçirildikten sonra yapılacakları planlıyordu.

Engels’in ölümünün üzerinden tam 121 yıl geçti. Marx ile birlikte kurdukları bilimsel sosyalizm düşüncesi bugün de tüm güncelliği ile yaşıyor. Engels’in, “yivli tüfek”in icadı ile savaşın gelişimi üzerine söylediklerinin üzerine ise çok daha farklı boyutlarda teknik gelişmeler eklendi. Artık söz konusu olan kitlesel silahlanma üzerine

kurulu bir savaş tekniğidir. Bugün savaş tekniği için yeni taktikler bir ihtiyaç olsa da Engels’in daha 1852 yılında 1840 Devrimleri’nin dersleri açısından söyledikleri tüm öğreticiliği ile önümüzde durmaktadır:

“*Oysa, ayaklanma, savaş ya da herhangi bir başka sanat kadar bir sanattır; savaştan kaçınmaları, bunları savaştan kaçınan partinin yıkımına yol açan bazı pratik kurallara bağlıdır. Böyle durumlarda göz önünde tutulmaları gereken partilerin ve koşulların öznlüğünden mantıksal olarak çıkan bu kurallar öylesine açık ve öylesine yalındırlar ki, kısa 1848 deneyi, bunları Almanlara adamakıllı öğretmiştir. Birincisi, eğer oyununuzun bütün sonuçlarına korkusuzca göğüs germeye iyice kararlı değilseniz, ayaklanma ile hiç oynamamak. Ayaklanma, değerleri her gün değişebilen çok belirsiz büyüklükler ile yapılan bir hesaptır; düşman güçleri, her tür örgütlenme, disiplin ve*

yetke alışkanlığı üstünlüğüne sahiptirler; eğer onların karşısına daha üstün güçler çıkaramazsanız, bozguna uğradığınızın, hapi yuttuğunuzun resmidir. İkincisi, bir kez ayaklanma yoluna girdikten sonra, en büyük bir kararlılık ile ve saldırgan biçimde davranmak. Savunma, her türlü silahlı ayaklanmanın ölümüdür; ayaklanma, daha düşmanları ile boy ölçüşmeden yitilir. Düşmanlarınıza, güçleri dağınk olduğu sırada, birdenbire saldırın, ne kadar küçük olursa olsun, yeni, ama günlük başarılar hazırlayın; ilk başarılı ayaklanmanın size verdiği morali yükselterek sürdürün; her zaman en güvenilir yanda gitmeye çalışan sallantılı öğeleri böylece kendi yanınıza alın; devrimci siyasette, bugüne kadar bilinen en büyük usta olan Danton ile birlikte: de l’audace, de l’audace, encore de l’audace diyerek, düşmanlarınızı güçlerini size karşı toparlayamadan, önünüzden kaçmaya zorlayın.”*

*Cüret, cüret daha fazla cüret

